

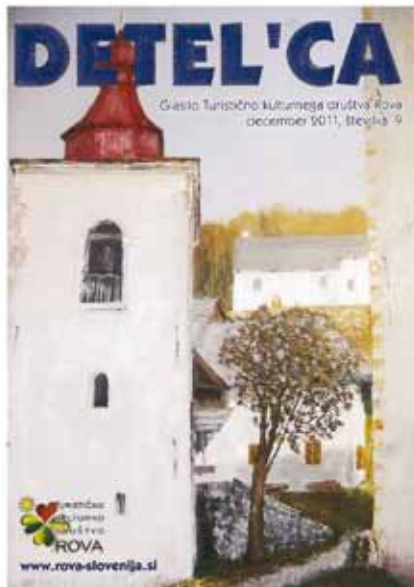
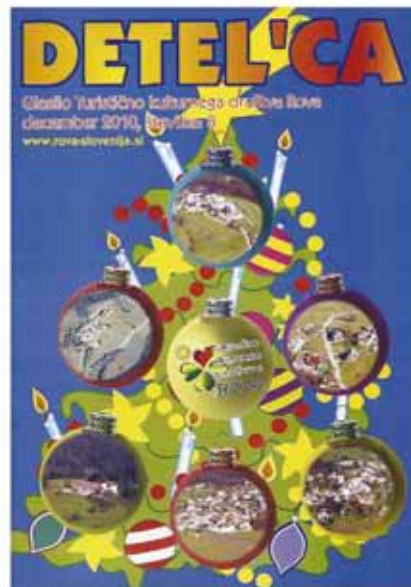
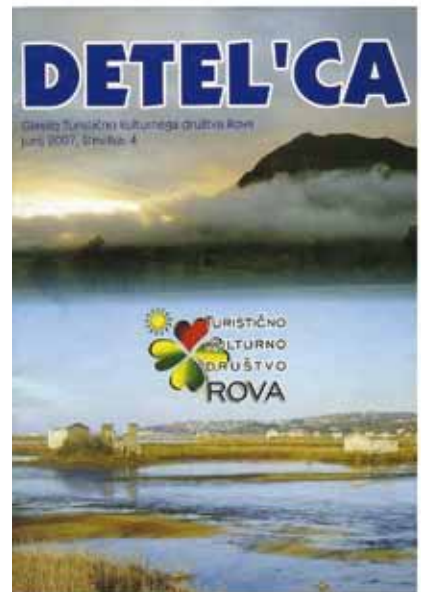
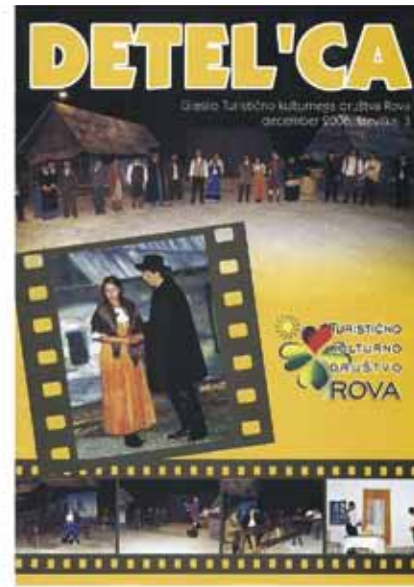
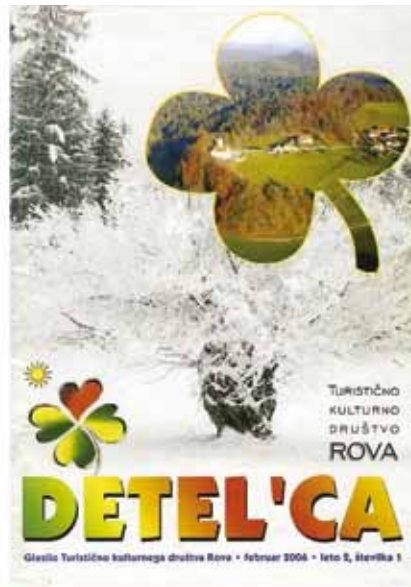
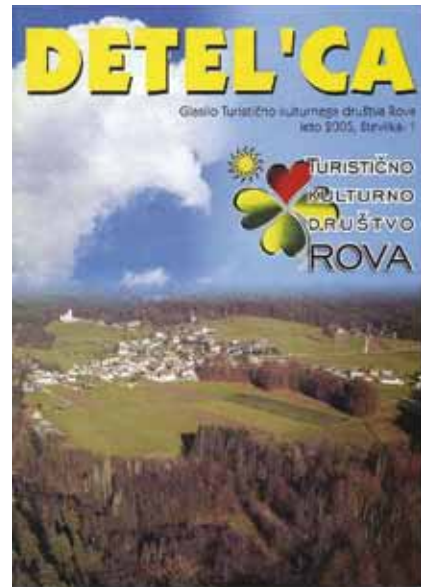
DETEL'CA

Glasilo Turistično kulturnega društva Rova
december 2012, številka: 10

www.rova-slovenija.si

Detel'ca se na ogled postavi

Spoštovani krajanj,

pred vami je tokrat jubilejna deseta številka Detelce. Prva je izšla spomladi leta 2005, torej že pred več kot sedmimi leti. Spomnim se naših začetkov. Porodila se je ideja, da bi vam, našim sokrajanom, dali nekaj več. Bilo je kar nekaj dogodkov in prireditev v našem kraju in želeli smo si, da bi to še nekako nadgradili, zapisali na papir, opremili s slikami, da bi lahko skupaj z vami to vedno znova podoživeli in obujali spomine. Seveda bi vedno dodali še kaj drugega, zanimivega ... Začetek je bil težak, saj nihče od nas ni imel nobenih izkušenj na tem področju, bila pa je močna želja in volja. In kjer je volja, tam je pot, pravijo ... in tako se je rodila Detel'ca. Ko je bila oblikovana prva številka, smo si oddahnili, a ne še povsem, saj smo morali še počakati na odzive naših krajanov. Odzivi iz vaše strani pa so bili zelo pozitivni in mi smo bili zelo veseli vsake vaše pohvale, s tem je bilo naše delo poplačano. In še vedno je tako. No, seveda, tudi mi smo se tekom vseh dosedanjih števil glasila že malo izpilili in pridobili izkušnje. Seveda, da še vedno naredimo kakšno napako, ampak teh je vsekakor manj kot na začetku.

Na sosednji strani lahko vidite vseh devet naslovnih Detelce, ki so izšle do sedaj. Upamo, da so vam bile v veselje in da je vsak od vas lahko v njih našel kaj zanimivega zase. Z vsako posamezno številko je zelo veliko dela, usklajevanja, druženja na sestankih, organizacije in dogovarjanja, a ko so na koncu zbrani vsi članki in prispevki, si vedno oddahnemo. Ko pa je Detel'ca še pozitivno sprejeta z vaše strani, je naše delo končano.

Ob tej priložnosti bi se vam, spoštovani krajanj, radi zahvalili za vso podporo, ki jo dajete TKD Rova in vse prostovoljne prispevke ob koncu leta, ko vas obiščemo pred novim letom na domovih. Želimo vam lepe, mirne in srečne Božične in novoletne praznike in uspešno leto 2013.

za uredniški odbor, Petra Herga

Kazalo

Ko se Detel'ca na ogled postavi	2
Nagovor, Kazalo, Uredniški odbor	3
Vabilo na občni zbor TKD	3
TKD Rova v letu 2012	4
Česa sem se naučil na izletu	6
TKD Rova v Trubarjevih krajih?	6
Delo PGD Rova v letu 2012	7
Gasilski izlet 2012 – Savinjska dolina	8
Delo mladinske komisije PGD Rova	9
Tabor Libeliče 2012; Državno tekmovanje v gasilski orientaciji	10
Člani in članice v letu 2012	11
»NA POMOČ« tovariši veterani!	12
Vabilo na občni zbor PGD Rova	12
Aktivnosti in delo Krajevne skupnosti Rova v letu 2012	13
KK Pik v letu 2012	13
Povabili smo se na »rogliček«	15
Dnevi po Božiču – Štefandan	18
Dnevi narodnih noš	19
Predstavitve prenovljenih orgel	20
Eva Kostanjšek – Anina preizkušnja	20
Potepanje po Srbiji, Makedoniji in Črni Gori	22
Namig za nedeljski izlet	26
Darila ljudje pozabijo, dobrote nikdar	27
Novoletna voščila	28

VABILO

na redni občni zbor društva,
ki bo v petek, 15. 02. 2013, ob 19. uri,
v prostorih PGD Rova.

Predlagam naslednji dnevni red:

1. Izvolitev delovnih teles.
2. Poročila o delu društva v preteklem letu.
3. Razprava na poročila in sprejem poročil.
4. Program dela za leto 2013.
5. Razno.

Vabim Vas, da se nam pridružite in skupaj z nami
preživite prijeten večer.

Predsednik TKD, Robert Pavlič

DETEL'CA glasilo Turistično kulturnega društva Rova december 2012, leto 8, št. 10

Uredniški odbor: Petra Herga, Marjan Kovač, Alenka Pavlič, Mateja Stele, Zdenka Wicher in Tadej Šinkovec.

Naklada: 300 izvodov

Naslovna stran: Pokrajina, Eva Rode

Fotografije so prispevali: Marjan Kovač, Alenka Pavlič, Gašper Pezdirc, KK Pik, Mateja Stele, Tadej Šinkovec, Urban Pavlič, Zdenka Wicher, Nataša Oražem, Vida Lampe, Lara Poljanšek, Petra Herga.

Panjske končnice: Matija Potočnik, Edvard Rems.

Prelom: Studio Dataprint d.o.o.

Tisk: Tiskarna EK, Emil Kiselak s.p., Turnše 20

TKD ROVA V LETU 2012

Francoski pisatelj in filozof Voltaire je nekoč zapisal: »Odgovorni smo za to, kar delamo, pa tudi za tisto, česar ne naredimo.« Kot predsednik društva se tega še kako zavedam. Ob pregledu dela v letu, ki se izteka, ugotavljam, da smo realizirali precej načrtovanih dejavnosti, z vso odgovornostjo pa se tudi sprašujem, zakaj ni prišlo do izvedbe še ostalih. Za nekatere nam je ali zmanjkalo časa ali ponagajalo vreme, za nekatere pa preprosto ne najdem razloga. Seveda sem vesel in ponosen na vse, kar smo uspeli pripraviti za vas, dragi sokrajani in bralci jubilejne številke Detel'ce.

Leto 2012 smo začeli s kulturnimi dogodki. Naše mlade krajanke so s pomočjo mentorice popestrile predvečer kulturnega praznika in pripravile učno uro o življenju in delu dr. Franceta Prešerna.

Na letnem občnem zboru društva smo podali vsa poročila o delu v preteklem letu in predstavili načrt dela za letošnje leto. Pri tem lahko sodelujete tudi vi in s svojimi predlogi pomagajte oblikovati načrt za prihodnje leto. Vsaka nova ideja bo dobrodošla, tudi konstruktivna kritika, seveda. Veseli bomo tudi vsakega novega aktivnega člana, ki bo z veseljem soustvarjal z nami. Najlažje se nam boste približali in nas spoznali na občnem zboru. Lahko pa se nam pridružite na katerem koli dogodku, ki se vam bo zdel zanimiv.

Za vse matere, žene in dekleta je bil mesec marec prazničen. Naši najmlajši so jim s pomočjo mentoric pripravili prigrizek in tako najlepše darilo. Kar nekaj popoldnevov so potrebovali, da so se naučili in pripravili za nastop. Vzdušje je bilo enkratno, veselje nepopisno

Izlet TKD Rova

in samo želimo si, da bi se še kdaj ponovilo. Hvala, dragi otroci in hvala mentoricam. Naj na tem mestu poudarim, da so vabila na družabne dogodke namenjena vsem krajanom in krajanom naše krajevske skupnosti, četudi se večina le – teh odvija na Rovah.

Tradicionalna velikonočna delavnica z izdelavo žegnjev je lepo uspela (berite: je bila dobro obiskana). Tudi letos smo gostili izkušeni izdelovalki butaric in z njuno pomočjo je delo kar samo steklo od rok. V veselje nam je, da

Proslava ob kulturnem dnevu

Proslava ob materinskem dnevu

se je veliko obiskovalcev v teh letih, odkar pripravljamo delavnice, uspešno naučilo samostojnega izdelovanja le – teh in so že pravi mojstri ter deležni vse pohvale.

Kot vsako leto smo tudi letos z ostalimi društvi v našem kraju počistili vse kraje in vasi. Ob tem pa smo si zaželeli, da bi okolje ostalo čisto celo leto. Za lepšo urejenost poskrbimo tudi s posaditvijo rož v korita na stalnih lokacijah. Iskrena hvala vsem, ki čez leto skrbite zanje, jih zalivate in izpulite kakšen plevel.

Kot lahko berete v samostojnem prispevku, smo bili junija na kulturno zgodovinskem izletu, na katerem nas je sicer spremljal dež, a nas to ni motilo, saj želje po znanju ter dobre volje ni manjkalo.

Po poletnem počitku so se septembra začele priprave na izvedbo Teka na Žiški vrh. Ko je bilo že vse nared, nam je, tako kot letos že večkrat, zagodlo vreme in nam kar dvakrat onemogočilo varno izvedbo teka. Glede na to, da se teče po gozdnih poteh, je res neodgovorno, da bi po večdnevem deževju poslali tekače na razmočen teren.

Tako kot že mnoga leta smo tudi letos imeli predstavnike na dnevih narodnih noš v Kamniku.

Ob dnevu spomina na mrtve smo obiskali in uredili grobove padlim žrtvam.

Letošnja letina ni bila obilna s kostanjem, česar pa za gobe ne bi mogli reči. Malo pozno sem pomislil, da bi namesto kostanjevega piknika imeli kar gobarskega. Morda ideja za naslednjo sezono.

V času, ko nastaja časopis, pripravljamo tudi potopisno predavanje naših dveh prijateljev, ki sta se skoraj mesec dni potepala po Indoneziji. Ker vemo, da imamo tudi

Velikonočna delavnica

v našem kraju nekaj popotnikov, jim bomo dali namig za novo potovanje.

Na adventni delavnici vsako leto nastanejo edinstveni, dišeči in lepo okrašeni adventni venčki, ki krasijo naše domove vse do Božiča.

Veliko je še stvari, ki jih opravimo skozi leto. Verjetno bi lahko še marsikaj drugega, a mora nekaj ostati še za naslednja leta. Morda pa še nismo dobili vaših idej in predlogov. Pričakujemo jih na naslovu TKD Rova, Žiška cesta 10 ali na elektronskem naslovu glasilo.rova@gmail.com.

Ob vsem zapisanem naj povem, da brez nesebičnega sodelovanja članov upravnega odbora, članov društva, ki skrbite za obveščanje – na plakatih in spletni strani, vnetih ustvarjalcev glasila, mentorjev prireditelj, ki sem jih omenjal v prispevku, teh dogodkov ne bi bilo. Še posebej naj poudarim, da brez prispevkov uredniškega odbora in prispevkov ostalih avtorjev, jubilejna številka glasila Detel'ca ne bi izšla. Še enkrat iskrene čestitke, da ste zmogli. Posebna čestitka in zahvala na tem mestu velja tudi glavnemu uredniku glasila. Verjemite, da je zbiranje prispevkov za zapolnitev strani, določanje datumov, dogovarjanje s tiskarjem nevhvaležno delo. Vse dobro tudi v prihodnje, le še devet, pa ji bo sledila nova jubilejna! ISKRENA HVALA.

Hvala tudi PGD Rova in svetu KS Rova, da lahko ustvarjamo in delamo v njihovih prostorih.

Robert Pavlič, TKD Rova

ČESA SEM SE NAUČIL NA IZLETU TKD ROVA V TRUBARJEV KRAJIH?

Že nekaj časa vem, da tradicionalnega izleta TKD Rova, ki smo se ga udeležili v letošnjem letu ne bom popisal (le) kronološko ali geografsko niti lepopisno ali na mogoče kakšen drug, pričakovan način, ampak z navdušenjem.

Na izletu me je znova navdušil Primož Trubar. Kljub temu, da smo dan reformacije praznovali pred kratkim, pa mi je najverjetneje dalo misliti življenje Primoža Trubarja in časa, v katerem je živel. V dobre pol ure nam ga je naslikal izjemno podkovan, dinamičen in pronicljiv vodnik v njegovi rojstni hiši. Dal mi je misliti naslednje: »Kljub temu, da vse nas že dlje časa preizkuša silno močna gospodarska kriza, se verjetno ne zavedamo, da lahko iz sebe iztisnemo še več in iz krize pridemo še močnejši«. Kaj je tisto tako elementarno, da preprosto spregledamo, kar človek mora občudovati pri Primožu Trubarju? Tako močno, da si lahko rečem(o) samo – še se da napredovati, še imaš veliko prostora za napredek, potrudi se.

Primož Trubar je znal jezike in se neprestano izobraževal.

Kljub temu, da se je bilo jezikov dosti težje naučiti kot dandanes, je aktivno uporabljal vsaj nemški, italijanski, hrvaški jezik in latinščino. Vse te jezike je uporabljal in tudi z njihovo pomočjo postavil temelje slovenskemu jeziku. Napisal je več kot 20 del. V gotici. Brez tiskalnikov.

Že takrat je vedel in videl, da se svet spreminja in če ga hočeš razumeti, se moraš nenehno in do-življenjsko izobraževati. Je v današnjem času kaj drugače? Ne. Samo svet okoli nas se še mnogo hitreje spreminja.

Primož Trubar je veliko potoval.

Potovati v tistih časih je bilo za današnjega modernega človeka nepredstavljivo – ni bilo urejenih cest, ni bilo vlaka, ni bilo letal, ni bilo avtomobilov, ni bilo... Pot do potankosti načrtovati vnaprej, pripraviti potni list, pripraviti culo z rezervnimi oblačili in obuvali. In se najbolj pogosto odpraviti od doma kar peš. In biti pripravljen za dosego cilja hoditi tudi dva meseca v eno smer. Že takrat je vedel, da Slovenci ne znamo vsega sami, da se da drugje veliko naučiti.

Primož Trubar je neizmerno ljubil slovensko grudo in imel vizijo, kako nam pomagati

Vedno se je vračal nazaj v Slovenijo. Iz tujih dežel nam je prinašal znanja, kulturno bogastvo, knjige... V časih, ko ga niso preganjali, je postavil (gospodarske) temelje: v Laščah, v Ljubljani, v Šentjerneju, v ostalih delih slovenske dežele. Že takrat je videl, da nas združuje jezik. In imel je vizijo – Slovencem dati prvo slovensko knjigo in tako postaviti temelje slovenskega jezika. Bil je neumoren. Vztrajal je. Tako dolgo, dokler mu ni uspelo. In tudi potem je še nadaljeval. Kljub temu, da ga niso razumeli. Ga razumemo sedaj? Vemo, koliko smo mu dolžni?

Ne. Na izletu se nisem naučil samo tega, kljub temu da so (že) in da (še) bodo ravnanja in dela tega velikega Slovence pustila močan pečat na vseh nas, ne le na meni. Če bi imel več prostora, bi vam lahko o svojih učnih uricah v vseh ostalih krajih, kjer smo se ustavili: na gradu Turjak, mestu Videm Dobropolje, samostanu Stična, turistični kmetiji Okorn na Pristavi nad Stično, napisal še kaj zanimivega in poučnega. Pa bo moralo ostati za poročilo z naslednjega izleta TKD Rova. Zanesljivo se ga zopet udeležimo v vsaj tolikšnem številu kot letos. Kljub deževnemu vremenu nam je bilo prav lepo. Ali ne?

Ludvik Uhan

Trubarjevo pisanje

DELO PGD ROVA V LETU 2012

Kot vsako leto smo člani in članice našega društva tudi v preteklem letu preživeli dobršen del prostega časa med vrstniki – gasilci. Verjamem, da je vsak na svoj način ponosen na svoj prispevek k razvoju društva. Sprehodili se bomo skozi pregled delovanja PGD Rova in si tako bolj nazorno predstavljali dejavnosti, ki so se odvijale skozi leto 2012.

Minulo leto je bilo na vseh področjih gasilske dejavnosti zelo aktivno in bogato. Zastavljenih smo imeli veliko ciljev katere smo tekom leta pridno dosegali, vsaj mislim tako. V mesecu januarju se je UO PGD Rova v ožji sestavi večkrat sestel ter pripravil osnutek statuta Prostovoljnega gasilskega društva Rova. Istočasno je upravni odbor pripravil osnutke pravilnika o finančno materialnega poslovanja v PGD, pravilnik o disciplinskem postopku PGD in pravilnik o organizaciji poslovanja PGD. Tako statut kot vsi trije pravilniki so bili skrbno pripravljene in so bili na občnem zboru PGD Rova soglasno sprejeti. Na občnem zboru je bil sprejet tudi program dela, ki nam je služil kot vodilo tekom leta. Tekmovalne enote (člani A, starejše gasilke in gasilci) so s pripravami za državno gasilsko tekmovanje začeli že v zimskem obdobju, saj so to tekmovanje vzeli z vso resnostjo. Za lažje izvajanje priprav smo na poligonu za gostilno Pirc v začetku meseca maja postavili vrtno uto v kateri imamo orodje s katerim se usposabljam in urimo za tekmovanja. Dvanajstega maja smo organizirali preverjanje tekmovalnih enot, ki so se iz gasilske zveze Domžale uvrstile na tekmovanje v Velenje. Na tem preverjanju je sodelovalo dvanajst enot. Državno gasilsko tekmovanje za člane in veterane je bilo 26. maja 2012, kjer so starejše gasilke zasedle 19. mesto med 44. enotami, starejši gasilci so zasedli 30. mesto, v kategoriji je tekmovalo 56. enot. Člani A so na tem tekmovanju, v kategoriji 49. enot, zasedli odlično šesto mesto in si s tem zagotovili nastop na izbirnem gasilskem tekmovanju za gasilsko olimpijado, ki bo prihodnje leto v Franciji. Tekom leta se je raznih tekmovanj v bližnji in daljni okolici udeleževalo devet naših enot, ki so se skoraj vedno vračale s pokali za osvojena najvišja mesta. Vsem enotam iskrene čestitke. Tekmovanja so del izobraževanja članov, se pa zavedamo, da je izobraževanje glede na težavnost gašenja raznih požarov zelo pomembno, zato tem posvečamo veliko pozornosti in pošiljamo naše člane na različna usposabljanja v CPV Domžale (trenutno obiskuje enajst naših članov tečaj za naziv gasilec), kjer izobraževanja organizira GZ Domžale in v regijski center na Ig.

V prvi polovici leta smo organizirali tečaj za defibrilator, izdelali novih triindvajset kompletov gasilskih miz in klopi, ter s krajevno skupnostjo in ostalimi društvi v krajevni skupnosti sodelovali pri očiščevalni akciji, ki je potekala 24. marca. V začetku junija smo začeli s pripravami na gasilsko veselico, ki je bila prvega julija na dvorišču go-

Občinsko mladinsko tekmovanje na Viru.

stilne Pirc. Za hrano in pijačo smo poskrbeli rovski gasilci za prijetno vzdušje in odlično glasbo pa ansambel Saša Avsenika. Ob tej priložnosti bi se zahvalil družini Rode, ki nam že vrsto let odstopi čudovit prostor na katerem lahko organiziramo našo prireditev. V mesecu avgustu so se naši otroci zopet udeležili poletnega gasilskega tabora v Libeličah, kjer so v spremstvu mentorice Lare Poljanšek preživeli čudovite dni. Tudi v drugi polovici leta smo bili dejavni. V mesecu oktobru, mesecu požarne varnosti, ki je letos potekal pod sloganom "Po potresu lahko zagori" smo imeli dan odprtih vrat, organizirali smo sektorsko vajo na domačijo pr' Osolin v Žičah, udeleževali smo se sektorskih vaj na katere smo bili povabljeni, se udeleževali raznih kvizov, srečanja veteranov ter organizirali gasilski izlet v Savinjsko dolino. Konec tega meseca smo prenovili sanitarije v gasilskem domu ter v začetku meseca novembra uredili in prepletkali stopnišče.

Letošnje leto je bilo delavno tudi na operativnem področju. saj smo imeli v prvih enajstih mesecih pet intervencij. Narava je nepredvidljiva, saj pokaže lahko zobe v trenutku tako z močnim vetrom (podrto drevo na stanovanjsko hišo Oražem), s snegom (zaprte ceste zaradi podrlih dreves Dolenje, Rova, Žiče), z močnim deževjem in hitrim dvigom potokov (poplave na Kolovcu in Rovah) in z nevihtami ter udari strele (stanovanjska hiša Šinkovec). Gasilci prostovoljnega gasilskega društva Rova smo po svojih zmognostih in sposobnostih pomagali vsem prizadetim pri vremenskih ujmah ter pri odpravi posledic le teh. Ob tej priložnosti, bi se rad zahvalil vsem, ki so kakorkoli pomagali odpravljanju nastalih situacij.

Program dela za leto 2012 je bil zajeten, kar se vidi iz kratkega opisa delovanja društva, to pa je tudi dokaz, da se gasilstvo na Rovah razvija in živi. Pozdravljam vas z našim pozdravom

NA POMOČ!

Andrej Pavlič, PGD Rova

Postroj po sektorski vaji v Žičah.

GASILSKI IZLET 2012 – SAVINJSKA DOLINA

V soboto, 6. oktobra, smo se člani našega gasilskega odpravili na izlet v Savinjsko dolino. Odhod izpred gasilskega doma je bil ob sedmi uri zjutraj, od koder smo se po stari cesti peljali do Trojan, kjer smo imeli kratek postanek za jutranjo kavico. Pot smo nadaljevali do Vranskega, kjer je bila naša prva postaja. V muzeju motociklov Vransko smo si ogledali razvoj in zgodovino motociklizma ter prometa nasploh na Slovenskem, od začetka stoletja pa vse do šestdesetih let. Očarali so nas zanimivi modeli najrazličnejših motociklov. V zbirki, ki obsega preko sto motorjev iz vsega sveta smo lahko občudovali Puchove motocikle in edini slovenski motocikel »Pohorc«, dirkalne motocikle znamke Tomos, motocikle Indian in Harley Davidson ter druge. Poleg teh tam hranijo tudi dirkalnike in pripomočke za vožnjo z njimi. Po ogledu muzeja se nam je pridružil gospod Alfred Pejovnik, ki nas je po mestu popeljal do Gasilskega muzeja. Med potjo nam je povedal, da se je Vransko razvilo ob stari rimski cesti Emona-Celeia. Naselje se prvič omenja že leta 1123, njegov pomen pa je zrastle zlasti v poznem srednjem veku, saj je bila to prva štajerska postojanka na meji s Kranjsko in je imela pošto in mitnico. Vransko se je uspešno razvijalo tudi v 19. stoletju. Sredi devetnajstega stoletja (1853 ali 1854) je postalo sedež okrajnega sodišča in davkarije, dobilo je orožniško postajo in je imelo štiri letne sejme. Na Vranskem je bila tedaj večja postaja, kjer so priregali konje za trojanski klanec. Tržaške pravice z grbom, ki je vklesan na pročelju nekdanje občinske hiše, je Vransko dobilo 1868. Gasilski muzej na Vranskem je eden največjih tovrstnih muzejev v Sloveniji. Ponaša se z bogato zbirko gasilskega orodja, opreme, uniform in priznanj. Posebno znamenitost predstavljajo velike vodne brizgalke na lesenih vozovih iz 19. stoletja. Vsi eksponati so skrbno obnovljeni ter razstavljeni tako, da obiskovalec lahko dobi natančen vpogled na ta del slovenske tehnične dediščine, ki je še dandanes prisotna s svojimi več kot 150 tisoč člani prostovoljnih gasilskih društev po vsej Sloveniji. Na poti proti avtobusu nas je gospod Pejovnik povabil k ogledu cerkve sv. Mihaela, ki sodi med najstarejše sakralne objekte v Savinjski dolini in je bila prvič omenjena leta 1123. Cerkev so kasneje večkrat predelali, dodali tri kapele, obe stranski ladji in leta 1860 sedanjo zakristijo. Marmornati oltar svetega Antona v župnijski cerkvi na Vranskem (približno iz leta 1720), je delo znamenitega baročnega kiparja Francesca Robbe. Oltar sta dala postaviti zaupnik mitnice, plemeniti Ehrenportern in njegova žena.

Ker pa smo bili po vsem tem že malo lačni, smo se odpeljali v Tabor, v gostišče na ribnik pri Lisjaku, kjer so nam v prijetnem ambientu postregli z odlično enolončnico. Po prijetnem klepetu in ogledu lično narejenega "toplarja" smo se vrnili na Vransko, kjer smo z zanimanjem

poslušali inštruktorja, ki nam je predstavil najsodobnejši center varne vožnje v Sloveniji, ki je zgrajen po evropskih standardih in usklajen z zahtevami Zakona o varnosti cestnega prometa. Na 16 hektarih je urejenih 2,5 km asfaltiranih stez s šestimi poligonskimi sklopi, ki so urejeni za varno simulacijo različnih prometnih razmer. Center je zasnovan tako, da deluje v vseh vremenskih pogojih. Ker so šobe za dovajanje vode na vozne površine ogrevane, je vadba na poligonu možna tudi v zimskih razmerah. Celoten poligon je dodatno osvetljen, kar omogoča izvedbo programov tudi v večernih urah. Sledila je vožnja do Braslovč, kjer so nas pričakali tamkajšnji gasilci ter nam predstavili delovanje društva in tehniko s katero razpolagajo. Pot nas je nato vodila v Žalec, v Eko muzej hmeljarstva in pivovarstva Slovenije. V Sloveniji se prvi podatki o hmelju pojavijo že v 12. stoletju, začetki sodobnega hmeljarstva v Savinjski dolini pa segajo v drugo polovico 19. stoletja, Slovenija spada danes med večje svetovne pridelovalke hmelja in pridelava približno 2-3 % svetovnega pridelka hmelja. Približno 5-10 % doma pridelanega hmelja porabijo domače pivovarne, vso ostalo količino pa izvozijo, predvsem na zahodne trge. Po ogledu muzeja so si odrasli žejo pogasili s pivom, otroci pa smo uživali ob navihankih ter vodi in soku.

Pot nas je vodila v Galicijo, kjer smo obiskali sirarno in kmečki turizem Podpečan. Tam nas je čakala gospodična Martina, ki nam je predstavila delovanje kmetije in sirarne. Sledila je pokušina domačega sira ter pozno popoldansko kosilo. Po dobrem, okusnem in bogatem kosilu smo naš izlet polni zadovoljstva in veselja v večernih urah s prihodom na Rova zaključili.

Katja Pavlič

DELO MLADINSKE KOMISIJE PGD ROVA V LETU 2012

Preteklo leto je za Mladinsko komisijo PGD Rova potekalo po ustaljenem planu. Udeležili smo se vseh aktivnosti, ki jih organizira Mladinska komisija GZ Domžale obenem pa smo aktivno sodelovali na vseh aktivnostih v društvu.

Že tradicionalno smo se udeležili regijskega tekmovanja v smučanju na Soriški planini nad Bohinjem. Barve PGD Rova je zastopalo osem mladih gasilcev in trije mentorji. Mladi gasilci so se odlično odrezali in šest tekmovalcev se je uvrstilo na oder za najboljše smučarje. Še predno se zaključila zima in zimske radosti smo se že pripravili na tekmovanje v gasilskem kvizu. Svoje znanje smo sprva preizkusili na sektorskem kvizu sektorja Radomlje, ki je tokrat potekal v organizaciji PGD Radomlje. Kviza se je udeležila mladinska ekipa, ki je po izenačenem tekmovanju na koncu osvojila 3. mesto. Naj ob tem povabimo vse kraje in simpatizerje društva, da bo v letu 2013 sektorski kviz potekal v organizaciji PGD Rova, kjer je potekal tudi prvi gasilski kviz že pred 26 leti. Sledile so priprave in učenje za gasilski kviz GZ Domžale, ki poteka na Viru pri Domžalah. Na tekmovanje smo prijavili tri tekmovalne enote v vsaki kategoriji. Najbolje so se uvrstili gasilci pripravniki, ki so osvojili 1. mesto in se s tem uvrstili na regijski kviz. Nekoliko slabše, vendar še vedno odlično, je šlo mlajšim pionirjem, ki so bili 5. in mladincem, ki so osvojili 9. mesto. Kot že omenjeno so se pripravniki udeležili regijskega tekmovanja v kvizu, ki je potekal v Kamniku. Osvojili so rahlo nehvaležno 3. mesto, nehvaležno pa zato, ker na državni nivo tekmovanja vodita le prvi dve mesti. Kljub vsemu pa velja poudariti, da so se vsi mladi, ki so sodelovali na kvizih odlično pripravili in prikazali veliko znanja, spretnosti in borbenosti. Kar s tremi ekipami pa smo se udeležili tudi kviza PGD Študa, ki že nekaj let poteka v znamenju oktobra – meseca požarne varnosti. V imenu OŠ Preserje pri Radomljah smo se udeležili tudi regijskega tekmovanja Društvo mladi gasilec, ki je potekalo v Komendi. Sodelovali smo z dvema ekipa, kjer so mlajši pionirji osvojili 5. mesto, starejši pa 7.

Sledile so priprave na gasilske orientacije. Najprej smo se udeležili občinskega tekmovanja, ki je potekalo v Rafolčah, kjer je društvo PGD Rova zastopalo kar šest ekip. Osvojili smo nadvse zavidljive rezultate in sicer: pionirji - 15. mesto, pionirke - 1. mesto, mladinci1 - 2. mesto, mladinci 2 - 3. mesto, pripravniki - 2. mesto in pripravnice - 1. Mesto. Tako se je kar pet ekip uvrstilo na regijsko tekmovanje, ki je potekalo na Primskovem, GZ Šmartno pri Litiji. S strani GZ Domžale smo se na tekmovanje odpeljali z avtobusom, vse ekipe skupaj. Tu so odlično nastopile pionirke, ki so bile 2. in si priborile nastop na državnem tekmovanju. Mladinci1 so na koncu osvojili 5. mesto, mladinci 2 - 8., pripravniki - 4. in pripravnice - 6. Na tekmovanju smo bili eno redkih društev, ki je imelo

Mladina na občinskem tekmovanju

tako številčno zasedbo v tekmovalnih enotah, kar kaže predvsem na dobro delo z mladimi in to da mladi v naše vrste radi prihajajo. Državno tekmovanje v gasilski orientaciji je potekalo v organizaciji GZ Žalec, kjer so nas zastopale pionirke in na koncu osvojile odlično 11. mesto izmed 31. nastopajočimi. Več o tekmovanju je napisala tudi mentorica Mateja.

Mladinska komisija GZ Domžale je tradicionalno organizirala tabor mladih gasilcev GZ Domžale v Libeličah na Koroškem. Tabora so se udeležilo dekleta in mentorica Lara, več o poteku in vzdušju na taboru pa so opisala dekleta sama.

Ponovno pa smo se kar s štirimi ekipami udeležili tudi občinskega gasilskega tekmovanja, ki je letos potekalo na Viru v organizaciji GZ Domžale. Tako je na tekmovanju sodelovalo skoraj 40 mladih rovskih gasilcev v kategorijah pionirke, pionirji, mladinke in mladinci. Vse ekipe so se udeležile v sam vrh in sicer: pionirke so bile 4., pionirji 2., mladinke 3. in mladinci 1.

Ob koncu prispevka pa bi se rad iskreno zahvalil vsem, ki so pomagali pri vseh aktivnostih in uspehih mladine, ki so žrtvovali svoj prosti čas za delo z mladimi in ki so pripravljeni ne le vzgajati mladino temveč jo pripravljati za bodoče operativne člane našega društva. Zahvala velja tudi vodstvu PGD Rova, ki mladini vedno z veseljem prisluhne in jo podpira pri vseh dejavnostih. S preteklih poročil je razvidno, da delo z mladimi zahteva veliko žrtvovanja, veliko odrekovanja v prostem času, veliko potrpljenja, vendar uspehi, ki jih mladi prikazujejo na vseh nivojih, nam vlivajo nove motivacije, novih moči in novega elana za nadaljnje delo.

Tadej Šinkovec, MK PGD Rova

Tekmovanje v gasilski orientaciji

DRŽAVNO TEKMOVANJE V GASILSKI ORIENTACIJI

Nestrpno smo čakale in se pridno pripravljale na dan državnega tekmovanja v gasilski orientaciji. Toda kdor čaka, dočaka. Letos je državno tekmovanje potekalo v Veliki Pirešici v GZ Žalec. Naše pionirke Anja Kaplja, Pia Kočevar, Simona Klopčič ter Tinkara Urbanija so pridno vadile in se pripravljale, da bi dosegle čim boljše mesto na državni ravni. Seveda pa so se najprej spoprijele s težkim izzivom, kako bodo pretekle zastavljeno razdaljo ter ostale zbrane za naloge, ki jih čakajo na kontrolnih točkah. Na samem tekmovanju se je izkazalo, da smo bile dobro pripravljene in nam premaganje ovir ter kondicija ni predstavljala večjih težav. Po napornem tekmovanju smo postale tudi malo lačne, vendar nas je organizator postregel tako z malico kot tudi kosilom. Da nam je čas hitreje minil smo po naši dokončani vaji imele na voljo kreativne delavnice, kjer smo lahko pokazale našo umetniško žilico. Lahko smo spremljale družabno tekmovanje Gasilec, gasilka- pokaži kaj znaš, kjer so mladi gasilci pokazali, kaj znajo tudi izven gasilskih vrst. Tako smo se zabavali ob igranju harmonike, kitare in petju mladih pionirčkov. Čakala pa nas je še zadnja in najvažnejša zadeva zaradi katere se je v Žalcu zbralo tako veliko število mladih gasilcev, razglasitev rezultatov. Ko so tako brali od 31. mesta proti prvim trem mestom nam je srce močno bilo. Navsezadnje pa smo dosegle odlično 11. mesto s katerim smo bile zadovoljne, hkrati pa malo razočarane. Nam pa to mesto

pomeni odlično motivacijo za naslednja tekmovanja, da bomo bolj trdo delale in dosegale še boljša mesta.

Mateja Stele

Ekipa na tekmovanju v gasilski orientaciji

TABOR LIBELIČE 2012

Tudi letos smo se mladi rovski gasilci udeležili tabora gasilske mladine v organizaciji MK GZ Domžale. Tako smo se na vročo avgustovsko nedeljo, pred zaključkom poletnih počitnic, Pia, Tinkara, Anja, Nina in Katja z mentorico Laro odpeljale proti prijetni koroški vasi Libeliče, tik ob slovensko-avstrijski meji. V Centru šolskih in obšolskih dejavnosti (ČSOD) Ajda na Libeliški gori smo preživeli imeniten teden v družbi svojih gasilskih sovrstnikov.

Prvi dan smo odšli na pohod čez mejo v sosednjo Avstrijo, v vas Potoče, kjer nas je gostila avstrijska družina in nam prijazno razkazala njihov mlin. Na taboru smo se imeli priložnost preizkusiti tudi v lokostrelstvu in plezanju, večere pa smo si popestrili z igranjem družabnih iger in tekmovanju v igri Med dvema ognjema. Dan ob reki Dravi smo si krajšali z vožnjo s kanuji, izdelavo medalj in priznanj ter tekmovanjem z vedrovko, kjer so se nam pridružili tudi libeliški gasilci. Naše pionirke, Pia, Tinkara in Anja, so pometle s konkurenco in zasedle prvo mesto. Na taboru smo se seveda pomerili tudi v vezanju vozlov. Gasilka Katja je odlično opravila nalogo ter si priborila 3. mesto. Sreda je bila namenjena obisku staršev in prijateljev, zato smo pripravili odprti dan tabora. Obiskoval-

cem smo zapeli himno in pripravili manjše tekmovanje. Vsi najboljši so seveda prejeli unikatne odlike, katere so otroci izdelali sami. Bolj kot staršev smo se razveselili lubenic in velikanske čokolade, ki so jo prinesli predstavniki GZ Domžale. Načrte za četrtek nam je prekrizalo (slabo) vreme, vendar pa zaradi odpovedi pohoda na Strojno nismo bili preveč žalostni. V petek smo se sprehodili do vasi in si ogledali znamenitosti Libelič – kostnico, črno kuhinjo, staro učilnico in kmečko zbirko.

Rovska dekleta in mentorica smo se tabora udeležile prvič, zato smo občutile pravi gasilski krst. Najprej so ostali mentorji s tabora krstili našo mentorico Laro, nato pa je Lari pripadla čast, da ona krsti nas, mlade gasilce. Zadnji večer so se dekleta in fantje še posebej lepo uredili, saj je potekal izbor za miss in mistra tabora. Laskavi naslov sta osvojila Jan in Nika, naše društvo pa je zastopala Pia in se odlično odrezala. Na taboru smo zelo uživali, se veliko naučili in stkali nova prijateljstva. Punce in mentorica se zahvaljujemo vsem staršem in vodstvu PGD Rova, ki so nam omogočili tabor.

Nina Oražem in Lara Poljanšek

ČLANI IN ČLANICE V LETU 2012

Tudi tekmovalno leto 2012 je bilo za članske enote PGD Rova izredno delovno in uspešno.

Že na začetku leta so člani A2 pokazali, da je pred njimi uspešno leto; na prvi tekmi v zimski pokalni ligi v Staršah so prišli v 3. krog in osvojili zavidljivo 10. mesto v konkurenci najboljših slovenskih desetih. Ostalih tekem v zimski ligi se zaradi poškodbe enega od tekmovalcev niso udeležili, vendar so se že marca vrnili v odlični formi in iz tekmovanja za pokal PGD Gerečja vas prinesli pokal za 3. mesto. Nato so se člani A2 udeleževali tekem pokalnega tekmovanja GZ Slovenije, kjer jim v začetku sezone ni šlo vse po načrtih. Zaradi določene mere strahospoštovanja in nezbranosti niso prikazovali takšnih vaj, kot so sprva predvidevali. Vendar volje do dela jim ni zmanjkalo in na najpomembnejši tekmi leta je bil vložen trud poplačan. 26. maja je v Velenju potekalo državno tekmovanje za člane in članice. Tam so se naši fantje odlično odrezali in osvojili 6. mesto, s tem pa so si omogočili nastop na kvalifikacijah za gasilsko olimpijado, ki bo v Franciji julija prihodnje leto. Priložnost sodelovati kot član reprezentance GZ Slovenije je fantom vliv novih moči in dodatne motivacije za treniranje. Zavzeli so se, da bodo kondicijsko in tehnično čim boljše pripravljeni, zato je treninge za kondicijsko pripravo prevzel Domen Jarc iz Atletskega kluba Domžale. Poleg tega pa imajo tudi tehnične vaje z mentorjem Andrejem Pavličem, kjer iščejo in odpravljajo napake, ki se pojavijo.

Člani A2 so še naprej ostali v zmagovalnem duhu ter na občinskem tekmovanju in obenem tekmovanju za pokal KS Dob osvojili 1. mesto, nato pa so zmagali še na tekmovanju za pokal PGD Domžale-mesto in pokal PGD Braslovče. Na občinskem tekmovanju GZ Domžale so nastopali še člani A1, ki še vedno prikažejo brezhilono vajo, vendar so na koncu morali priznati premoč mlajšim kolegom iz članske enote A2. Na koncu so zasedli odlično 3. mesto.

Do konca sezone so se člani A2 udeleževali tekem GZS ter v skupnem seštevku osvojili odlično 10. mesto.

Na povabilo GZ Domžale so se člani A2 udeležili mednarodnega tekmovanja v hitrostnem spajanju sesalnega voda v sosednji Republiki Hrvaški. GZ Domžale in GZ Koprivnica sta že vrsto let pobrateni gasilski zvezi in v navadi je, da se vsako leto katera od ekip iz sosednje države udeleži enega od organiziranih tekmovanj. Tokrat je GZ Domžale povabilo naše fante, da kar najbolje zastopajo barve društva in gasilske zveze. Fantje so na tekmovanju prikazali veliko znanja in spretnosti, ter kljub nekaj težavam glede startnega povelja v tujem jeziku na koncu osvojili odlično 3. mesto. Organizacija tekmovanja in celotnega vikenda je bila na zelo visokem nivoju, hkrati pa se je potrebno posebej zahvaliti GZ Domžale za povabilo in GZ Koprivnica za prijeten sprejem v mestu Koprivnica in na samem tekmovanju.

Fantje se tudi vestno izobražujejo na različnih področjih. Tako je eden od tekmovalcev postal poklicni gasilec v Centru požarne varnosti Helios, Domžale, trije člani so opravili nadaljevalni tečaj za naziv Gasilec, en član je opravil specialnost za Mentorja mladine in en član je uspešno zaključil specialnost Sodnik gasilskih in gasilskošportnih tekmovalnih disciplin.

Že dve leti imamo na Rovah tudi žensko člansko desetino, ki je letos nabirala izkušnje na tekmah v zimski ligi. Članice sicer še nismo konkurenčne moški desetini, vendar se od njih učimo in jih počasi dohitevamo.

Na občinskem tekmovanju in tekmovanju za pokal KS Dob smo dekleta osvojila 2. mesto, komaj teden kasneje v Domžalah pa po nastopu v močnem dežju odlično tretje. Tudi na tekmi za pokal PGD Loka pri Mengšu se nam je nasmehnila sreča in spet smo se razveselile drugega mesta. Članice pridno

Vadimo z namenom, da naslednje leto sodelujemo na čim več tekmah, s katerih bomo prinesle čim boljše rezultate. Celotna ženska desetina se bo tudi v mesecu novembru izobraževala za naziv Gasilec.

Leto je bilo v vseh ozirih zmagovalno. Domov smo prinesli odlične rezultate in se ob tem zabavali. Naslednje leto imajo člani jasen cilj: uvrstitev na olimpijado v Franciji, tam pa prikaz najboljšega možnega nastopa. Članice pa bomo leto posvetile medsebojnemu druženju in pridobivanju izkušenj v upanju, da bodo s tem prišli tudi dobri rezultati.

Tadeja Poljanšek

Članske ekipe na tekmovanju v Dobu

Ženska članska ekipa

»NA POMOČ« tovariši veterani!

V pozdravu, ki si ga namenijo gasilci ob snidenju, je zajeta osnovna dejavnost h kateri so poklicani gasilci. To je, pomagati ljudem v primeru požara, poplave, neurja, potresa, skratka pomagati ljudem v nesreči in težavah.

Ker pa lahko resnično pomoč nesebično nudi le pravi prijatelj, se gasilci pri poveljevanju naslavljajo s tovariš in tovarišica.

Da je pomoč v primeru potrebe učinkovita, kar še posebno velja za člane v operativnih ekipah, pa morajo biti gasilci vedno strokovno in telesno dobro pripravljeni. Zato tudi vse te praktične vaje preko leta in ne nazadnje tudi razna tekmovanja.

Zadostno pripravljenost potrebujemo tudi veteranke in veterani, če hočemo, da ob naklonjeni sreči uspešno zastopamo PGD Rova in dosežemo želene rezultate.

V letu od katerega se poslavljamo, smo se v maju udeležili državnega tekmovanja gasilskih ekip v Velenju, na katerem so veteranke dosegle 18. mesto od 32 prijavljenih ekip, veterani pa 30. mesto med 59. ekipami.

Konec avgusta smo bili udeleženci srečanja veteranov regije Ljubljana III. v Komendi, kjer pa je močno deževje preprečilo tekmovanje. Deževno je bilo tudi tekmovanje v Študi v začetku septembra. Na njem so za pokal Štude veteranke dosegle 6. mesto, veterani pa 8. mesto. V občinskem merilu pa veteranke 2. mesto in veterani 4. mesto.

V oktobru, posvečenemu požarni varnosti smo veterani pri izvedbi sektorske vaje gašenja namišljenega požara na kmetiji Osolin v Žičah, opravljali redarsko službo in usmerjali udeležence vaje.

3. novembra pa smo se veteranke in veterani udeležili tradicionalnega srečanja veteranov v Žejah pri Dobu, in se tako s prijetnimi občutki praktično poslovili od leta 2012, v tekmovalnem pogledu pa dosegli 6. mesto ženske in 13. mesto moški.

Poleg že naštetih aktivnosti so bili veterani-ke preko leta dejavni še pri pripravi veselice, izvedbe očiščevalne akcije, pri udeležbi slovesa za pokojnimi gasilci iz sosed-

Veteranke na državnem tekmovanju

njih društev, se udeležili mašne daritve ob godu Sv. Florijana-zavetnika gasilcev, se udeležili srečanja v lhanu, ob nabavi nove motorne brizgalne, in drugih prireditev na katere smo bili povabljeni ali poklicani.

Upamo, da nam bo tudi v prihajajočem letu dano uspešno zastopati naše gasilsko društvo in se veseliti nad dosežki.

NA POMOČ!

Rems Edo

Veterani na državnem tekmovanju

Veterani na pripravljalni tekmi na Rovah.

VABILO

Vabimo Vas, da se udeležite rednega letnega občnega zbora Prostovoljnega gasilskega društva Rova, **ki bo v soboto 16.02.2013 v gasilskem domu na Rovah, s pričetkom ob 18:00 uri.**

Veselim se Vaše udeležbe in Vas pozdravljamo z našim pozdravom

NA POMOČ!

Upravni odbor PGD Rova

AKTIVNOSTI IN DELO KRAJEVNE SKUPNOSTI ROVA V LETU 2012

Leto je naokoli in zopet vam predstavljamo dosežke opravljenega dela in plane, ki jih predvidevamo v prihodnjih letih.

V preteklem letu se je asfaltiral krak »Reber« v dolžini 120 m v vasi Žiče. Realizirali smo projekt osvetlitve z javno razsvetljavo Kolovške ceste, od Platenke do konca Rov, v smeri Kolovca. Poskrbeli smo tudi za namestitev ogledala ob Cesti k cerkvi. Poleg tega smo skrbeli za redno vzdrževanje pokopališča, košnjo trave ter vzdrževanje otroškega igrišča.

Začela se je tudi izdelava projekta poslovilni prostor - mrliške vežice, ki bo financiran iz občinskega proračuna. Izvedba je planirana za leto 2013. Obstaja pa bojazen, da to ne bo uresničljivo zaradi pomanjkanja finančnih sredstev in bistveno zmanjšane obsega financ občinskega proračuna, ki bo najbolj okleščan prav na področju pogrebne dejavnosti. V prihodnje bo zmanjšana tudi donacija Občine Domžale za delovanje same KS Rova, kot tudi ostalih krajevnih skupnosti, ki delujejo na območju Občine Domžale.

Krajevna skupnost Rova je že vrsto let pobudnik organizacije pomladne čistilne akcije, zato je tudi letos z veseljem pristopila k temu projektu. Akcija je bila izvedena v sodelovanju z gasilskim in turističnim društvom, lovsko družino ter pokroviteljem Občino Domžale. Čistilne akcije se vsako leto udeleži veliko naših krajanov, ki tako prispevajo k čistejšemu okolju.

Konec junija smo organizirali počastitev krajevnega praznika in praznika ob Dnevu državnosti s krajšim pohodom ter pogostitvijo in prijetnim druženjem na otroškem igrišču.

KS pa se ne ukvarja samo s tekočimi problemi, pač pa smo poskrbeli tudi za prihod Sv. Miklavža, ki otroke raz-

veseli s poučnim programom in lepim darilom. Ob koncu leta pa obiščemo in obdarimo tudi starostnike in invalide.

Tako se delo sveta KS ob koncu leta zaključuje v upanju, da smo v odhajajočem letu postorili čim več za dobrobit krajanov. Zahvala velja vsem, ki so v letu 2012 delovali na področju KS Rova in so na kakršenkoli način prispevali za dobrobit našega kraja, tako s strani Občine Domžale, kot krajan, ki delujejo v raznih društvih na območju KS ali pa na osebni ravni.

Ob zaključku prispevka vam voščimo Vesele božične praznike, v letu 2013 pa veliko zdravja in osebne sreče ter medsebojnega razumevanja.

Svet KS Rova

Čistilna akcija

KK PIK v letu 2012

Člani Konjeniškega kluba Pik, smo tudi v letošnjem letu poskrbeli za pestro dogajanje s konjeniški ter družabni prireditvami.

Kot se za 8. februar spodobi, se je tudi letos odvila že 12. po vrsti, konjenica »za Prešernov praznik na konjskih hrbtih«. Niti hladno zimsko vreme ni pregnalo številnih konjenikov in vpreg, ki so pripotovali iz vseh koncev Slovenije ter prijateljev, znancev in ljubiteljev konj. Ker so bili med nami tudi kočijaži, smo pot prilagodili tako, da smo lahko družno obšli našo prelepo okolico, tako konjeniki kot kočijaži. Pot nas je vodila od kmetije odprtih vrat Pr'Soud preko Prevoj – Krtine do Gorjuše- Jamarski dom, ter nazaj skozi Dob, Turnše do Zagorice kjer smo ob dobri hrani, pijači odplesali že 12. Pikovo konjenico.

Le nekaj kratkih trenutkov je minilo, ko smo Pikovci zopet povabili člane in sovaščane, da se zberemo na zagoriškem hribu ob kresnem ognju. Razlog za to je bilo požiganje pusta, kjer smo kot prejšnja leta nagradili najlepše in najbolj razigrane maškarce.

Letošnji občni zbor smo otvorili sredi meseca marca. Tokrat smo zabeležili že nekaj čez 40 članov, ki jim konjeništvu pomeni šport, hobi, rejo ali pa zgolj druženje s konjeniški prijatelji. Ker je dosednji predsednik in ustanovitelj kluba g. Zdenko Zobavnik letos podal odstopno izjavo, je bila naloga upravnega odbora da določi novega predsednika in sicer Domna Potočnika. V imenu kluba, dosedanjemu predsedniku Zdenkotu izrekamo vse pohvale in se še enkrat zahvaljujemo, za 12 uspešnih let delovanja. Obenem pa Domnu želimo uspešen začetek vodenja ter mnogo lepih povratnih izkušenj prijateljev, ki zvesto sodelujejo in obiskujejo naše prireditve.

Kot smo že omenili, člani našega kluba niso le privrženci konjeništvu, pač pa tudi ljubitelji konj in dobre družbe. V našem klubu smo nadvse veseli tudi teh članov, saj se na vsaki prireditvi izkažejo kot nepogrešljiv člen, brez katerega bi bilo zelo težko izvesti marsikatero delo. Zato smo njim v zahvalo aprila priredili furmanski izlet, ko smo naše najbolj pridne člane popeljali v Kamnik na kosilo. Vemo, da to ne odtehta požrtvovalnosti, ki jo oni nesebično dajejo nam, pa vendar je pohvala na mestu. Še enkrat hvala.

Furmanski izlet za delovne člane kluba

Zmagovalec spretnostne tekme vpreg

Ker se pomlad prične z Jurjevimi, smo se člani konjeniki udeležili blagoslova konj, ki je potekal pred cerkvijo sv. Martina v Dobu.

Že nekaj let smo se člani KK Pik dogovarjali o družinskem izletu v park Gardaland. Letos pa smo le določili vodjo te odprave in sicer Anjo, ki je prevzela celotno organizacijo izleta in nam dokazala, da smo zares predolgo čakali z obiskom tega atraktivno – adrenalinskega parka, kjer smo se imeli nepozabno lepo.

Pomlad je prehitro vstopila v jesen, ko smo že tretje leto zapored priredili Pikov konjeniški dan in družinski piknik. Ta dan je bil namenjen tako ljubiteljem konj kot konjenikom, kočijažem ter našim prijateljem. Konjeniki so se pomerili v dveh disciplinah in sicer v spretnostni tekmi, z improviziranimi zaprekami, na kateri je slavil Klemen Grum ter Pikovi alki, katere prehodni pokal je letos ubranil Damjan Zmrzlak. Zelo atraktivna je bila tudi spretnostna tekma v vožnji eno in dvovpreg, kjer je pokal za prvo mesto prejel Matjaž Iglič. Da pa nam ta dan ni zmanjkalo energije, so poskrbeli tudi sponzorji, mojstri peke na žaru in pridne gospodinje, ki so s spretnimi rokami pripravile odlično pecivo. Vsem najlepša hvala!

Letos smo v klubu pričeli udeleževati še eno dolgoletno željo in sicer, učenje country – line dancinga. To je kavbojski družabni ples, ki se ga pleše na razigrano country glasbo v skupinah. Zanimanje je zelo veliko in že od sredine oktobra pridno treniramo, da bomo na februarški konjenici vsem obiskovalcem lahko pokazali ne le naših lepih konjičev in jahalnih veščin, pač pa tudi družabno plesni spektakel. Zato že vnaprej vsi lepo vabljeni.

Kot se za vsak konjeniški klub spodobi, je tudi naš klub zastopalo nekaj članov na obisku največjega konjeniškega sejma v Veroni. Sejem se vsako leto dogaja v začetku novembra, na njem pa je možno spremljati vse discipline konjeniškega športa, reje konj, veterine, prehrane in oskrbe konj, idr. Ne manjka pa niti hal nabitih s prodajnimi artikli konjeniške opreme in pa prave kavbojske zabave.

Omembe vredna pa je pohvala tudi našemu najmlajšemu članu Matica Zobavnika, ki je v letošnjem letu slavil kar nekaj zmag v konjeniški disciplini horsemanship.

Ker gre leto proti koncu, so naše misli in plani že usmerjeni na 08. februar drugo leto, ko bo že 13. tradicionalna Pikova konjenica. Vsi lepo vabljeni.

Lep konjeniški pozdrav, KK Pik

POVABILI SVA SE NA »ROGLJIČKE«

Verjetno ste opazili, da je iz našega glasila izginila rubrika »Povabili smo se na kavo«. Seveda, saj naši pogovori običajno potekajo v večernih urah. Takrat je za kavo prepozno, naši sogovorniki pa vedo, da prihajava z mnogimi vprašanji in da prav hitro ne bova odšli, čeprav se ponavadi prav vladno povabiva na kratek klepet. Tako je ob slastnih rogljičkih in prijaznih gostiteljih naš pogovor tekkel pozno v noč.

Z Zdenkom, njegovo življenjsko sopotnico in njunim sinom smo klepetali, o čem drugem kot o konjih, seveda.

Zdenko Zobavnik, ki ga vsi kličemo Zdene, je letos zaključil mandat predsednika Konjeniškega kluba PIK. Na njegovo pobudo je bil ustanovljen okroglega leta 2000, na Štefanovo.

Zdene, pa začnimo kar na začetku! Zakaj na Štefanovo, odkod ime kluba in odkod sploh ideja za klub?

Sveti Štefan je zavetnik konj, zato se mi je 26. december zdel najbolj primeren dan za ustanovitev kluba. Ime KK Pik je dobil po naši domačiji v Žičah, na katero sem bil že kot mlad fantič zelo navezan. Ideja o klubu se je zgodila na zelo zanimiv način. Celo življenje sem sanjal o konju. Ko sem se preselil v Žiče, sem si ga kupil. Težava je bila le v tem, da nisem znal delati s konji. Naključje je hotelo, da je nekega dne ravno v tistem času mimo naše hiše prijahal fant, ki se je izgubil. Spraševal je, če je kje v bližini kakšen konjeniški klub. Ideja! Seveda, potrebno se je povezati v klub, kjer si ljudje izmenjujejo izkušnje in znanje. In če tega še ni, ga je potrebno ustanoviti. Korajža velja. Vzel sem fantovo telefonsko številko in šel v akcijo. Mesec dni je bilo potrebno za uradno potrditev. Vanj sem povabil vse, za katere sem vedel, da imajo konje. Prvotni namen je bil enostaven – združiti ljubitelje konj.

Sliši se precej enostavno, vendar brez aktivnih članov klub zagotovo ne bi mogel zaživeti. Se še spomniš prvega občnega zbora?

Le kako se ga ne bi! Potekal je januarja 2001 v gasilskem domu. Čudovita izkušnja. Že prej sem spoznal veliko stotnikov iz drugih društev. Vse sem povabil in odzvali so se vabilu. Prišel je tudi Matevž Zoki, takratni prvi princ ptujskega pustnega karnevala. Bilo je res nepozabno. Konjeniško treking združenje Slovenije vključuje 52 društev in želi povezati vsa društva, da bi si pomagali tudi pri praktičnih zadevah, kot so cenejši nakupi, ugodnejša zavarovanja in podobno. Seveda je bil občni zbor šele začetek in potreboval sem zagnane ljudi. Teh pa v našem kraju res ne manjka. Že od vsega začetka so aktivni Domen in Lado Potočnik, Tomaž in Dušan Globočnik, Franci Peterka (starejši in mlajši), Janez Stele, Viktor Hribar, Edo in Emil Rems in še mnogo drugih (Čehovi, Soudovi). Kakšno leto nas je manj, kakšno več. Številka se vrti tam okoli 40. Zanimivo je, da je med našimi aktivnimi člani tudi nekaj takšnih, ki konja sploh nimajo.

Katere aktivnosti so torej rdeča nit vašega delovanja?

Osnovno poslanstvo našega delovanja je druženje in izmenjava izkušenj, zato je tudi večina naših dejavnosti družabnega značaja. Najpomembnejše so 'konjenice' oziroma pohodi na konjskih hrbtih. Vsako leto jo organiziramo 8. februarja na slovenski kulturni praznik. Postala je tradicionalna in udeležujejo se je društva iz vse Slovenije. Poimenovali smo jo kar 'Slovenski kulturni praznik na konjskih hrbtih'. Je ena največjih konjenic v Sloveniji, ki po novem vključuje tudi vprege. Organizacija je zahtevna in brez pomoči domačinov ne bi šlo. Pot zavisi od vremena. Ponavadi se začne pri Soudu, nadaljuje skozi Brdo, mimo Gradiškega jezera, skozi Količevo, sledi prijeten postanek pri Čeh in nazaj na štart.

Tradicionalno je tudi naše pustno kresovanje na Zagoriškem hribu. Tam je vedno veselo. Najbolj izvirne maškarke so posebej nagrajene, vendar vedno poskrbimo, da so nagrajene kar vse. Pravzaprav smo ta dogodek 'podedovali' od turističnega društva, ki nas je prvo leto poprosilo za organizacijo in od takrat ga organiziramo vsako leto. Za varnost poskrbijo gasilci iz Rov.

Verjetno je v tako majhnem kraju nujno dobro sodelovanje tudi z drugimi društvi.

Seveda, to je zelo pomembno. Omenil sem že gasilce, vseskozi pa sodelujemo še s Turistično-kulturnim društvom Rova, KS Rova in turističnima kmetijama Soud in Čeh. Navsezadnje je kar nekaj članov včlanjenih v več društev. Med seboj se poznamo in si pomagamo. Od vsega mi je ravno to najbolj pomembno – da se razumemo in se med seboj ne kregamo. Ker sodelujemo z veliko društvi po celi Sloveniji, lahko iz prve roke povem, da v marsikaterem društvu ni tako. Mi pa smo med seboj prijatelji in moram reči, da med nami v vseh dvanajstih letih ni prišlo do kakšnega resnega prepira.

Kot pripadnici ženskega spola ti postavlja vprašanje, na katerega moraš previdno odgovoriti: Je vaš klub le moška domena ali spustite zraven tudi ženske? Družine kaj trpijo, ko vas ni doma?

Ha ha. V izogib družinskim sporom in nevihtam že nekaj let organiziramo tako imenovani Pikov dan – družinski praznik, kjer so dobrodošli vsi člani naših družin in tudi prijatelji. Gre za celodnevni piknik, ki je postal eden glavnih dogodkov leta. Gospodinjke poskrbijo za jedatjo, gospodarji za pijačo, vmes pa se dogajajo kmečke in konjeniške spretnostne igre. Vsako leto se spomnimo česa novega. Podeljujemo celo pokale, vendar so nagrajeni vsi. Igre niso tekmovalnega, temveč družabnega značaja. Pikov dan časovno sovпада z ličkanjem koruze, zato tudi ličkamo. V koruzi je zakopana nagrada – za otroke večje čokoladno presenečenje, za odrasle pa manjša stvar v manjših 'flaškah'. Ta družinski praznik je res nekaj imenitnega. Začnemo ga v soboto zgodaj zjutraj, končamo zvečer, v nedeljo pa je likof.

No, pa smo pri pijači, stari slovenski razvadi. Kako gresta skupaj konj in alkohol?

Sam alkohola ne pijem in ne morem govoriti iz izkušenj. Ne vem, če se konj z nekoliko okajenim gospodarjem na hrbtu kaj drugače obnaša. Vsekakor pa gre za varnost na cesti. Konjenik je enakovreden udeleženec v prometu in ne bi smel biti pijan. Zame je bolj pomembna splošna

kultura konjenikov. Osebnost se mi zdi nespoštljivo, če na konja sede pijanec. Dobro se spominjam organizacije prve konjenice, ki sploh ni potekala po mojih pričakovanjih. Imel sem zelo ambiciozen načrt. Želel sem ji dati nekaj kulturnega pridiha. Pa je že prvi postanek pokazal, da temu ne bo tako. Vendar je to bilo nekoč, danes pa je povsem drugače. Z leti se je veseljaška razposajenost omejila na kulturno raven, konji so urejeni, vidi se lep odnos konjenikov, normalna je postala tudi ničelna toleranca do alkohola. Konjenice so postale nekaj lepega in tako mora tudi ostati. Veselica in pijača ne gre skupaj s konjenico. Predvsem pa so konjeniki o konjih tudi bolj poučeni in splošna kultura ne tem področju je veliko višja kot včasih.

Kako pa pripraviš konja na organizirano konjenico?

Načeloma so naši konji izkušeni, socializirani in deležni vsakodnevnih nege. Jahač mora biti šolan in vaje skupinskega jahanja. Seveda pride do kakšnega pripetljaja, predvsem s strani nepotrpežljivih voznikov avtomobilov, ki včasih trobijo ali neprevidno prehitujejo, vendar večjih težav s tem nimamo. V primeru nesreč imamo sklenjeno skupinsko zavarovanje proti tretji osebi.

Se v vašem društvu dogaja še kaj, kar velja omeniti?

Celo leto se kaj dogaja. Udeležujemo se gasilskih paradi na Rovah in tudi v drugih krajih, praznika Narodnih noš v Kamniku, raznih obletnic društev, karnevala na Ptujju itd. Ne smem pozabiti pustnih povork na Viru, kjer vsakih toliko let pripravimo tudi lastni voz. Udeležujemo se konjenic po drugih krajih v Sloveniji. Redno se odpeljemo na sejem v Verono, kar je svojevrsten dogodek zaradi velikosti tega sejma. Zdaj smo že pravi strokovnjaki in vnaprej vemo, katere stvari se splača ogledati. Organiziramo izlete po Sloveniji. Tudi v Gardaland smo se zapeljali. Že več let skrbimo za zdrav duh v zdravem telesu in organizirano telovadimo na OŠ Preserje pri Radomljah. Najprej smo igrali nogomet, kasneje odbojko, potem se je pojavila želja po plesu in letos je kocka padla – zdaj tudi plešemo! Za naše otroke smo tudi organizirali smučanje na Čemšeniku, pa tekmovalno v nogometu za malo 'starejše otroke' in verjetno bi se še kaj našlo. Aktualne dogodke redno objavljamo na spletni strani Turistično kulturnega društva Rova. Tam boste našli tudi arhiv dogodkov s fotografijami.

Veliko hodite po Sloveniji. Kateri del naše lepe dežele ti je še posebej prirasel k srcu?

Štajerska, Prekmurje, Ptuj, Goričko ... to so kraji, kjer živijo najbolj odprti, veseli in gostoljubni ljudje. Na cesti se ustavijo, počakajo, pogučajo. To so kraji in ljudje za dušo.

Tvojo ljubezen do konj si prenesel na celo družino, še posebej pa na sina Matica.

Ja, tako je nanoslo. Naš klub je sicer zasnovan za ljubitelje konj, ki se ne ukvarjajo s tekmovalnim športom, sedaj pa imam doma državnega prvaka v dveh western ja-

halnih disciplinah. V dveh letih je v svoji starostni skupini osvojil vse, kar se osvojiti da, saj je prav na vseh tekmah osvojil prvo mesto. Rad trenira in pri svojih dvanajstih letih se zaveda, da je to garaški šport. Kamorkoli ga bo že zanesla športna pot, meni je predvsem pomembno to, da poprime za vsako delo. S tekmovalnim jahanjem se ukvarjajo tudi Domen, Tomaž in Dušan, ki so večkratni zmagovalci galopskih dirk. Domen in Dušan sta redno zmagovala na spretnostnih dirkah v Sloveniji. Zanimivo je, da je Matica pred osmimi leti konj brcnil v glavo in šele pred dvema letoma je zopet sedel nanj. Pravijo sicer, da je po nesreči s konjem bolje čimprej zlesti nazaj na konja, vendar nikoli ne veš. Konj ni igrača. V principu je plaha žival, ki pa ne sme začutiti, da te je strah. Čuti tvoje razpoloženje in takoj bo začutil, če se ga bojiš.

Povrnimo se nazaj na klub. Nič nismo povedali o denarju. Brez tega v tej naši deželi vendar ne gre. Ga ne potrebujete?

Z denarjem je vedno križ, zato skrbimo, da ga nimamo preveč. Sponzorjev imamo malo in ves denar sproti porabimo za druženja. Po vsakem dogodku takoj naredimo bilanco, tako da je naše finančno stanje popolnoma transparentno. Kar ostane, gre za sprotno financiranje izletov, prireditvev in reklamnih artiklov.

Letos si vodenje kluba prepustil Mateji in Domnu Potočniku. Zakaj?

Vsako vodenje potrebuje menjave. Če je na vodilnem mestu isti človek predolgo, se zgodi monotonost. Potreben je nov veter, nova zagnanost in novi ljudje. Prav nič se ni bati, da Domen in Mateja ne bosta odlično vodila kluba. Seveda pa sem še naprej pripravljen pomagati, tako kot vsi ostali člani društva.

Je ostala kakšna skrita želja, ki ti je v času vodstva kluba ni uspelo uresničiti?

Vedno sem si želel organizirati večdnevno konjenico, nekakšen tabor v naravi, stran od civilizacije. Vendar bi bila za to potrebna velika logistika in tudi čas ni ravno naš zaveznik. Veliko članov si večdnevne odsotnosti zaradi dela ne more privoščiti. Toda kdo ve, morda pa nam enkrat uspe. Upanje umre zadnje, pravijo.

Kaj pa Zdene osebno? Nama zaupaš kakšno malenkost, ki je o tebi še ne vemo?

Najlepše spomine iz otroštva imam ravno na tole Piko vo domačijo in babico, ki me je najbolje znala pocarkljat. Seveda tudi na deda, ki je rad pripovedoval dogodke iz druge svetovne vojne. Drugače pa zelo rad delam. Seveda imam tudi nekaj hobijev. Rad smučam, se občasno zapeljem po brezpotjih s štirikolesnikom in včasih s sinom odigram kakšno igro golfa. Ponosen sem na svojo družino, s katero preostanek prostega časa preživim na Goričkem, kjer smo kupili manjšo kmetijo. Najraje imam morsko hrano, ker pa veliko potujem, rad pukušam tudi druge lokalne jedi. Ne maram pa kruha in krompirja.

Za konec pa se še malo nasmejimo. Zagotovo ti ne manjka smešnih pripetljajev s konjskega hrbta.

(po dolgem razmisleku)

Teh je res veliko. Enkrat smo bili s prijatelji na Veliki planini in smo tekmovali v metanju lasa. Ujel sem mladega teleta, ki pa ni popustil. Jaz pa tudi ne, saj sem imel nov laso. Vlekel me je po celi planini in na koncu iz izčrpanosti popustil. No, kdo je bil bolj trmast – tele ali jaz?

Bi lahko uganili že vnaprej! Kajti Zdene res ni od muh. Kar zastavi, uresniči, za to pa je potrebno veliko korajžje, potrpežljivosti in tudi trme.

Zdenka Wicher in Alenka Pavlič

BOŽIČ NA SLOVENSKEM NEKOČ - Dnevi po Božiču

Štefanovo, 26. decembra je praznik svetnika Štefana, zaščitnika konj. Takrat so kmetje okrasili konje in na njih odjezdili v cerkev. V cerkvi so darovali konjske figurice iz lesa, gline, kovine ali voska, ki so jih izdelali sami ali kupili pred cerkvijo. Med mašo so jih polagali na oltar ali jih nosili okrog oltarja. Obdarili so tudi konje. Med krmo so jim dajali blagoslovljeno štefanovo sol za zdravje, dobili pa so tudi košček božičnega kruha. Štefanova sol jih je varovala pred okužbo, polje in hišo pa pred hudo uro. Hlapci in dekleta so imeli na štefanovo prost dan.

Dan po štefanovem praznuje god sveti Janez, zaščitnik žlahtne kapljice, zato so na ta dan verniki v cerkev nesli vino. Ko je bilo vino blagoslovljeno, je dobilo ime šentjanževca. Po prihodu iz cerkve je vsak član družine naredil požirek šentjanževca. Če ga je gospodar nekaj zlijl v sod, je bilo vse vino blagoslovljeno.

28. december je tepežni dan. Nekoč so verjeli, da tepežkanje, udarjanje z leskovo, vrbovo, brezovo, smrekovo ali brinjevo vejo prenaša življenjsko energijo iz rastline na človeka. Tepežnega dne so se najbolj veselili otroci. Komaj so čakali, da vzamejo v roke šibo in grede po vasi od hiše do hiše. Najprej sta jih s šibo dobila oče in mati. Bila sta tepena med hrupom, ropotom in direndanjem, ki so ga po hiši zganjali domači in sosedovi otroci. Otroški udarci s šibo so prinašali blagoslov, rodnost in življenjsko moč.

Med najznačilnejšimi božično-novoletnimi šegami so vsekakor obhodi vaških fantov od hiše do hiše. Koledovanje izvira iz predkrščanskih časov. Nastalo je kot posledica starorimskih praznikov, kalend. To je bil za Rimljane buren praznik. Prvi dan v mesecu so imenovali calendae, iz besede calare, klicati. Vsakega prvega v mesecu so

namreč z glasnimi klici oznanjali višino davkov za posamezne poklice. Najimenitnejše kalende so bile prvi dan prvega meseca v letu. Tedaj so Rimljani v sprevedih hodili po mestu, peli, plesali in kričali, da bi pregnali zimske demone in priklicali pomlad. Tudi besede kolednik, kolednica (pesem), koledar so latinskega izvora.

Koledovanje je bilo dolgo ena najbolj razširjenih šeg na Slovenskem. Vaški fantje in godci so hodili po vasi in pri vsaki hiši voščili srečo in dobro letino. Prepevali so pesmi in nabirali darila s praznične mize – potice, klobase, kolače in druge dobrote. Vse koledniške pesmi so imele enotno obliko. Prvi del je bil pozdrav hiši, drugi del voščilo za zdravje in srečo, tretji del pa prošnja za darila. Darila so bili obvezni obredni darovi. Kljub temu so bili koledniki šalivi, ko je bilo treba gospodarja in gospodinjo prepričati, da bi bila čim bolj radodarna. Koledniki so se po končanem obredu zbrali v eni izmed vaških hiš, pojedli prikoledovane dobrote in zaplesali z dekleti. K hiši so prinašali srečo in dobro letino, odnašali pa darila.

Na prehodu iz starega v novo leto je moral biti na mizi kruh, da ga v prihodnjem letu ne bi primanjkovalo. Tako kot na sveti večer se je tudi na silvestrovo družina zbrala pri mizi.

Pred polnočjo so otroci stopili na stole, obljubili, da bodo v novem letu pridni, in točno opolnoči skočili v novo leto. Za nagrado za lepe obljube jim je mati stresla na tla polno košaro orehov. Tudi zadnja noč v letu je bila polna čarov. To je bil pravi čas za vedeževanja in ugibanja o tem, kaj bo prineslo novo leto.

Petra Herga

Povzeto po knjigi Slovenske šege ob božiču in novem letu

DNEVI NARODNIH NOŠ 2012

Večkrat letno v naši družini obujamo spomine, kako smo se imeli določenega leta na Dnevih narodnih noš v Kamniku in česa vsega še nismo doživeli na poti do tja. Kajti že na sami poti nas ljudje gledajo iz hiš, nam veselo mahajo, nas pozdravljajo, tujci nas slikajo in mnogokrat smo se tudi ustavili ter naredili kako skupno fotografijo z njimi.

Vsako leto se zgodi nekaj novega, nekaj kar nam da ponovni zagon za naslednje leto, da se ponovno s ponosom udeležimo povorke. Letos so potekali že 42. Dnevi narodnih noš v Kamniku. Veliko ljudi se udeleži samega spreveda, še mnogo več pa si jih spreved ogleda. Da pa je ta veseli dan res nekaj posebnega, lahko potrdijo tujci, ki se same povorke udeležijo in s ponosom predstavljajo svoj narod in njihovo dragoceno kulturno dediščino. V Kamnik prispejo predstavniki iz vseh koncev Slovenije, Hrvaške, Bosne, Črne Gore, Italije, Avstrije, Nemčije, Litve in celo Indije. Poleg noš pa so tudi vozovi, folklorne skupine, godbe, mažoretke, ... Vsaka noša ima svojo zgodovino, ki se skozi čas spreminjala ter dopolnjevala, sedaj pa jo vsak narod s ponosom predstavlja po svetu.

Vsako leto se v naši družini veselimo pričakanega dne. Kot je že v navadi, se dan pred tem očisti konje in voz. Voz tudi okrasimo, da zgleda čim bolj veličasten, na dan prireditve tudi konjem v grivo zataknejo kako rožico. Mami nam vsem pomaga pri oblačenju, zato se sama zadnja napravi v nošo - poleg dedija, ki pred tem vpreže konje. Ko je vse lepo poskrbljeno za najmanjše podrobnosti in smo vsi pripravljeni, naposled le odrinemo proti Kamniku. Seveda pa ne gre, da se med potjo ne bi za kratek čas ustavili in se na hitro okrepčali. Nato odrinemo naprej, veselo klepetamo in se spominjamo, kaj vse smo že doživeli na poti do Kamnika. Nekaj let nazaj nas je na poti ujela ploha z močnim nalivom, zato smo se ustavili v Volčjem Potoku v Arboretumu, kjer smo počakali pod velikimi drevesi na parkirišču, da je dež ponehal.

Na poti do tja in med samim sprevedom nam je največkrat zelo vroče, se je pa tudi že zgodilo, da nas je tako zeblo, da smo bili na poti do tja ogrnjeni v »dekco« in oblečeni v jopico, da nas je prijetno grelo. Poleg vseh dogodivščin je to le del zgodovine, ki se je nabirala v dolgih letih naše udeležbe v povorki. Ti spomini so le del preteklosti, ko se jim še kasneje večkrat prijetno nasmejemo in spomine z veseljem obujamo.

V Kamniku (v sami povorki) nas je veliko udeležencev, ki smo po tolikih letih že dobro spoznali. Vsako leto nas presenečajo gledalci, ki nas z nasmehom do ušes ogledujejo in nas spremljajo vse od Mercatorja, kjer se povorka začne, skozi stari del mestnega jedra vse do kulturnega doma na Grabnu. Veliko znancev nas pride pogledat in z nami delijo tradicionalno druženje. Po koncu spreveda nas organizatorji Dneva narodnih noš pogostijo z malico, ko prispemo domov, pa kar se da hitro odhitimo v gostilno Pirc, kjer nas pogosti TKD Rova z najboljšim piščancem tod okrog.

Ne vem natančno, kolikokrat smo se že udeležili povorke, zagotovo je to več kot dvajsetkrat. Z največjim veseljem vsako leto predstavljamo našo pristno kulturno dediščino in se radi vračamo na kraj veselega dogodka v Kamnik.

Mateja Stele

PREDSTAVITEV PRENOVLJENIH ORGEL V ŽUPNIJSKI CERKVI SV. KATARINE NA ROVAH

Na misijonsko nedeljo, 21. oktobra 2012, smo po po-božnosti rožnega venca in blagoslovu v župnijski cerkvi sv. Katarine prisluhnili predstavitvi prenovljenih in dopol-njenih Goršičevih orgel iz leta 1866. Zmogljivost inštru-menta sta predstavila ing. Tomaž Močnik s podrobnejšim komentarjem in organist prof. Tone Potočnik z orgelsko igro.

Dosedanjim sedmim registrom je Orglarska delavnica Močnik iz Cerklj na Gorenjskem dodala igralnik z dvema manualoma in pozitiv s tremi novimi registri.

Piščali drugega manuala (pozitiv) so skrite za sliko sve-te Cecilije. Osnovni register na tem manualu je pokrit. Lesene piščali tega registra so zgoraj pokrite, s tem pa dobijo posebno barvo zvoka, ki je za razliko od odprtih piščali mehkejša in temnejša.

Naslednji register je podoben prejšnjemu, saj so tudi te lesene piščali zgoraj pokrite, imenujemo pa ga bur-donček. Meri štiri čevlje (4'), kar pomeni, da je največja piščal pri tem registru dolga približno meter in 20 cm. Registri v osem čevljski legi (8') pojejo v isti višini kakor človeški glas, če pa je register štiri čevljski (4'), pomeni, da so piščali polovico krajše in pojejo oktavo višje. Zvok tako postaja vedno svetlejši.

Tretji novi register se imenuje nazard. Ime izhaja iz fran-coščine in se sliši tako, kot bi nekdo pel skozi nos. Tega registra nikoli ne uporabljamo samostojno, ampak vedno v kombinaciji z enim od prejšnjih registrov, ki mu da zna-čilno barvo. Uporabljamo ga kot solistični register; z eno roko igramo spremljavo na prvem manualu, na drugem pa igramo melodijo oz. solo. S tem registrom lahko pri-čaramo božično vzdušje.

Za konec si pogledjmo, zakaj organist sploh potrebuje dva manuala. Večina orgelske glasbe je napisana za dva manuala (ali več) in pedal, torej sta (vsaj) dva manuala potrebna za izvajanje orgelskih skladb.

Dispozicija orgel:

I. manual – glavno pi-ščalje

Flavta 4'

Burdon 8'

Viola 8'

Mikstura II 1 1/3'

Oktava 2'

Principal 4'

II. manual - pozitiv

Pokrit 8'

Burdonček 4'

Nazard 2 2/3'

Pedal

Subbas 16'

Zveze: I/P, II/P, III/I

Zahvaljujem se vsem, ki ste k temu veselemu dogodku prispevali svoj delež, še posebej pa Bog povrni g. žu-pniku Janezu Jarcu in Orglarstvu Močnik iz Cerklj. Upam,

Prof. Tone Potočnik igra na obnovljene orgle

da bo obnovljena in dopolnjena kraljica glasbil komu v spodbudo, še posebej otrokom in mladim, za sodelo-vanje s petjem ali igranjem pri bogoslužju v cerkvi sv. Ka-tarine na Rovah.

Veronika Pezdirc, organistka in zborovodkinja

Po končani predstavitvi orgel in koncertu smo se zadržali še ob klepetu, pecivu in kavi pred cerkvijo

ANINA PREIZKUŠNJA - EVA KOSTANJŠEK

»Knjiga je plod čiste domišljije, ki pa na začetku ni bila mišljena kot mladinski roman.

Zgodba se je sestavljala kar sama, kajti na začetku je bil izliv mojih čustev v navalu, ko smo se preselili na Rova, takrat mi je pisanje predstavljalo izhod iz obupa.«

Kaj je osnovna ideja zgodbe?

Osnovna ideja zgodbe je nastala iz mojega življenja, ko sem zaključila en del življenja ter ga pustila za sabo. V mislih imam selitev, sem, na Rova. Takrat mi je bilo zelo težko. Zamenjala sem šolo, kar naenkrat sem bila obkro-žena z novimi ljudmi in bila sem brez prijateljev, na katere bi se lahko naslonila, da bi mi bili v oporo. Edino pisa-nje je bilo tisto, kar mi je pomagalo, da nisem obupala v tistem trenutku. Takrat se nisem zavedala, da je pisanje moja rešilna bilka. Prišlo je kasneje za menoj, ko je celotna zgodba že skoraj nastala. Takrat sem se šele zavedala, kaj mi je v tistem težkem trenutku pisanje pomenilo.

Bi zamenjala svoje življenje z Aninim, glavnim li-kom v zgodbi?

Ne, ne bi zamenjala svojega življenja z njenim, ker sem se naučila, da uživam vsak dan posebej in se tega posku-šam držati. Pridejo trenutki, ko sem slabe volje in bi zame-njala življenje s komerkoli, ampak se imam navsezadnje v svojem življenju prelepo, da bi zamenjala s komerkoli. V nekaterih delih se vidim v Ani, glavnem liku, toda življenje je prelepo in prekratko, da bi menjali življenja.

»Branje svoje knjige bi priporočala, ker verjamem, da se vsakdo lahko najde v njej. Ker je knjiga na trenutke na-pisana zelo globoko in napisani občutki tako podoživeti, da jih lahko podoživite tudi sami.«

Kaj želi knjiga sporoči-ti, povedati bralcem?

S knjigo sem želela, da bi bralci uvideli, da nas Bog nikoli ne postavi pred pre-izkušnjo, ki jo ne bi mogli preživeti. Knjiga ni pisana iz-ključno za eno populacijo, ampak je namenjena vsem generacijam. In verjamem, da se lahko vsakdo najde v zgodbi in uživa v prebiranju le-te.

Se nam obeta še kako tvoje delo, mogoče nada-ljevanje te zgodbe?

Trenutno se lotevam po-membnega projekta v življe-nju - to je dokončati štiriletno šolo v treh letih. To zahteva veliko napora in vloženega časa ter truda, tako da ni-

mam ravno časa na pretek, da bi se ukvarjala z bolj ak-tivnim pisanjem. Seveda imam še veliko idej, zato verja-mem, da se bo tudi naslednja zgodba pisala kar sama od sebe. Za enkrat pa ne obljubim ničesar, mogoče vas v prihodnosti še kaj presenetim.

»Knjiga Anina preizkušnja je bila izdana letošnje leto pri založniku Smar-team d.o.o., v Logu pri Brezovici. Za vse navdušene bralce je knjiga na voljo v Mestni knjižnici Ljubljana in v večjih knjižnicah drugod po Sloveniji, lahko pa jo dobite po naročilu pri sami pisateljici.«

Se modra kasneje v življenju vidiš kot uspešna slovenska pisateljica?

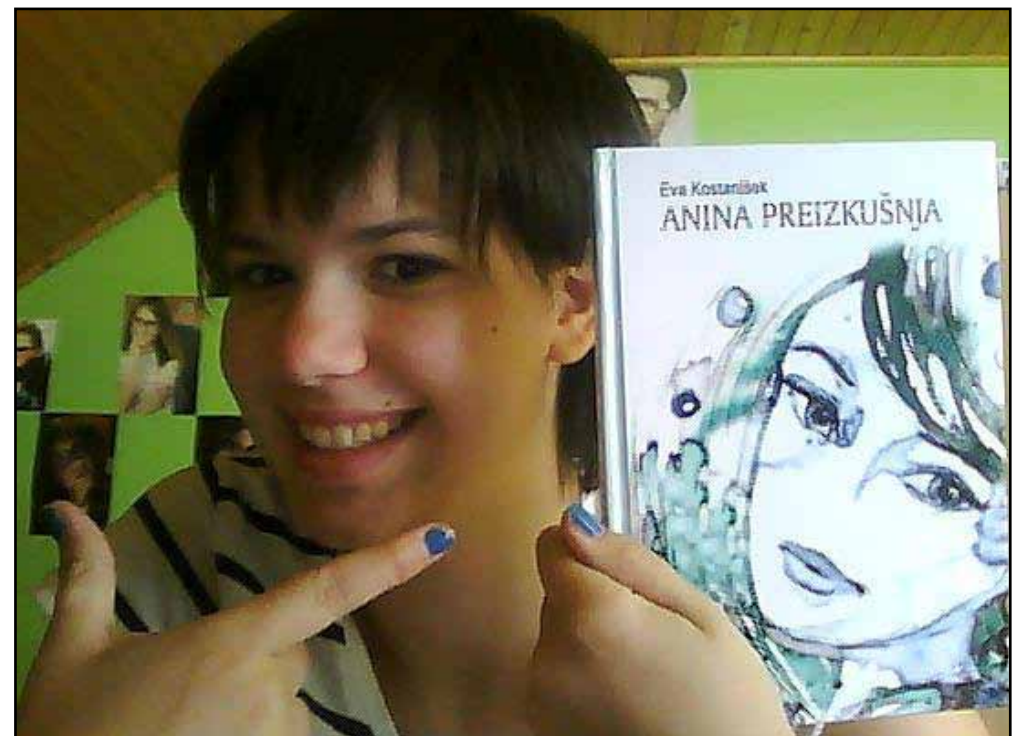
Kot pisateljica se definitivno ne vidim, ker ni ravno po-klic, ki si ga želim. Zame je pisanje nekaj za dušo, ne pa kot sanjski poklic. Je čisto nekaj drugega, kot biti poklicni pisatelj. Je pa tukaj pravzaprav vprašanje ČE in KO bom pisala. Nič se ne ve. Moj sanjski poklic je postati optik in se v tej smeri trenutno tudi šolam.

Kakšni so tvoji cilji v življenju?

Trenutno so ti cilji usmerjeni k šolanju, želim si uspešno končati šolo za optika in se nato zaposliti v tej stroki. Z leti ter z izkušnjami bi kasneje želela čim bolj opraviti mojstrski izpit in mogoče, če se mi uresničijo želje, imeti svojo optiko.

So pa v življenju pomembni tudi drugi cilji, kot je imeti svojo družino ter otroke in upam, da tudi mene doleti ta sreča, kot Ano v moji zgodbi.

Mateja Stele

POTEPANJE PO SRBIJI, MAKEDONIJI IN ČRNI GORI

Letos smo se z družino odpravili z avtomodom na potepanje po državah bivše Jugoslavije. Zakaj ravno tja je marsikdo vprašal? Kaj pa vem, z mozem sva se že nekaj časa pogovarjala o tem, da si to oba želiva. Gnala naju je radovednost, kako živijo ljudje tam dol v današnjih časih. Mož je v Srbiji služil tudi v Jugo-armiji, takrat mu to sicer ni bilo v veselje in se tega ni rad spominjal, sedaj po 25-ih leti pa si je nekako želel spet videti, kako izgleda mesto, kjer je preživel eno leto svoje mladosti.

Po avtocesti smo prepotovali Hrvaško in že prvi dan prispeli na Srbsko mejo, kjer smo doživeli prvo presenečenje. Carinik nas je ob pregledu dokumentov vprašal, če potujemo v Grčijo (o.p. mejni prehod Lipovac je tisti, kjer gre tranzit preko Beograda, Niša in Makedonije v Grčijo). Povedali smo mu, da ne gremo v Grčijo, ampak po Srbiji. Začuden nas je pogledal in vprašal: Sa kućom? (misli na avtodom). Ko smo pritrdili, je rekel, da pač ni ravno v modi z avtomodom potovati po Srbiji, da gredo vsi raje v Grčijo. In potem kar ni mogel nehat naštevati in nam dajati navodila, kaj vse si moramo v Srbiji ogledati in nam zaželel še lep dopust. Bili smo prijetno presenečeni.

Pot nas je vodila preko narodnega parka Fruška Gora v mesto Novi Sad z nekaj njihovimi zanimivostmi – Petrovaradinska trdnjava in stari del mesta. Ravno v tem času so se pripravljali tudi na znameniti glasbeni festival Exit. Bili so izredno vroči dnevi, s stopinjami preko 35°C in potovanje smo si sproti organizirali tako, da smo se vsak dan nekje kopali. Srbija ima namreč zelo veliko jezer, če pa je bila kriza, je bila dobra tudi reka Donava na kakšnem oddaljenem kraju.

V Beogradu smo si ogledali znameniti Kalemegdan – mogočno trdnjavo z obzidjem na vzpetini nad mestom, se sprehodili po znani Knez-Mihajlovi promenadi, videli največjo pravoslavno cerkev na Balkanu – Sv. Save in obvezno hišo cvetja na Dedinjah. Te so zanimive – ogromno parkirišč, vse lepo urejeno, tlakovano, parkirišča pa, z izjemo nekaj malega avtomobilov, skoraj prazna. Nekoč tako zelo obiskane Dedinje zdaj samevajo. Ogledali smo si Titov grob, v galeriji zraven pa so razstavljene vse štafetne palice, ki so nekoč prepotovale vse države bivše Jugoslavije, nekaj Titovih znamenitih uniform in slik z nevrščenimi... Še pomnite, tovariši? Z mislijo na parolo – za domovino, s Titom naprej! smo se tudi mi odpravili naprej na Ado Ciganlijo, ki je ogromno rekreacijsko središče Beograda, z veliko športnimi objekti in kopališči ob sotočju Save in Donave. Uf, je pasalo skočit v vodo!

Ko smo se odpravljali na to potovanje, nismo čisto točno vedeli, kaj naj pričakujemo, ker se ve, da turizem v Srbiji in Makedoniji ni ravno preveč razvit (z izjemo nekaterih večjih mest), a ravno to nas je pritegnilo. Tista prvinska, neponarejena in ne-skomercializirana dežela in ljudje. Avtocest po Srbiji ni veliko, razen glavne povezave Zagreb – Beograd in Novi Sad – BG – Niš – Skopje, pa še to ne v celoti. Nekaj novih cest še gradijo, v splošnem pa so ceste izredno slabe in marsikje se ne da voziti niti toliko, kolikor je omejitvev. Tuneli so večini neosvetljeni, brez odsevnikov in črt po sredini. Nič posebnega ni, če v mestu sredi voznega pasu manjka pokrov jaška, pa je to le minimalno označeno ali pa še to ne. V tej državi imaš občutek, da se je čas ustavil pred 30-imi leti, ko se je v

Skopje – mesto presežkov

Srbijo res veliko vlagalo in na tem nivoju tudi ostalo. To se pozna tudi večjim mestom, še posebno pa podeželju. Ko smo se tako vozili skozi prostrana polja koruze – žit – koruze – sončnic in spet koruze (te je v Srbiji res ogromno!) in si ogledovali vasi, vidiš kako revno živijo nekateri ljudje. Veliko hiš je brez fasad ali pa jo imajo samo na eni strani hiše (!?), dvorišča so netlakovana, strehe pokrite s kombinacijo strešnikov in kovinskih plošč.

Me je pa ena stvar resnično presenetila in predvsem po tem se bom vedno rada spominjala Srbije – to so LJUDJE. Tako prijaznih, srčnih in iskrenih ljudi nismo srečali nikjer, pa smo že marsikaj prepotovali. Ko smo se ustavljali, so vedno pristopili, nas pozdravljali, se rokovali z nami, se pogovarjali, nas spraševali vse mogoče. Med vožnjo so nam velikokrat pomahali in velikokrat smo slišali: Zdravo, braća Slovenci! Veliko ljudi v Srbiji živi zelo skromno, a ta pozitivna energija, ki jo imajo v sebi je neverjetna, preprosto so srečni s tem, kar imajo. Slovence zelo cenijo, občudujejo, pravijo, da smo pridni, delavni, imamo lepo in urejeno deželo, ampak eno veliko napako – ne znamo živeti. Ne znamo se ustaviti, poklepetati, spiti kave, vedno se nam mudi. A tudi to napako nam odpustijo, češ, saj vas razumemo, vi ste v Evropi in tam se pač tako živi. Žalostno, ampak kako zelo prav imajo. Nostalgija po stari Jugoslaviji je pri teh ljudeh zelo prisotna, pravijo, da nam je bilo takrat bolje, da so narodi znali živeti eden z dru-

gim, za vse so bile službe in plače, vsi so imeli normalno življenje. Dandanes pa so vojne in njihove posledice razdelile ljudi in med njimi zasejale sovraštvo. Poleg neverjetno prijaznih ljudi, je še nekaj, kar nas velikokrat spomni na to deželo – kulinarika. Lahko rečemo roštilj, roštilj in še enkrat roštilj, pa bureki takšni in drugačni, pa seveda še kaj. Kar se tiče hrane, smo si res lahko privoščili, saj je za naše razmere dokaj poceni.

Zelo veliko smo vozili po stranskih cestah, če smo hoteli priti do jezer, kjer smo se kopali. Po navadi smo se vozili dolgo, prišli pa ne prav daleč, resnično rabiš potrpljenje. Je pa zanimivo, da nikjer pri teh jezerih ni nobene parkirnine ali vstopnine, sicer ni ne vem kako organizirano in urejeno, z izjemo nekaj lokalov s hrano in pijačo, vse je še tako bolj tako "na divje".

Našo pot smo nadaljevali proti jugu v mesto Niš. Obiskali smo tržnico, natrpano polno ljudi in blaga (ne moreš verjeti, kaj vse prodajajo), ogromno mestno trdnjavo, ki so jo zgradili Turki (1690-1732) in znameniti Lobanjski stolp (Čele kula), z vzdanimi lobanjami poraženih Srbskih upornikov iz prve srbske vstaje (tudi ta je delo Turkov in je služila kot opomin ostalim ljudem). Sicer pa, bolj južno ko greš po Srbiji, večji je bil nekoč Turški vpliv.

Ko smo potovali po Srbiji, smo hitro ponovno osvojili in obnovili cirilico. Imena krajev so večini napisana v cirilici in latinici, ostali napisi pa kakor kje, ne morem reči,

Dedinje – Titova grobnica

Sveti Štefan – Črna gora

24

katere črke prevladujejo. Zanimivo je, da je tukaj še vedno vsak tretji avtomobil – JUGO, ni redko, da je vmes tudi kakšen policijski.

Zapuščamo Srbijo in vstopamo v nam še bolj neznano državo Makedonijo. Gneče na meji so strašne, tukaj gre ves tranzit v Grčijo. Vidimo takšne registrske oznake, kot jih prej po Srbiji nismo, največ nemških in grških, ostale so v manjšini, očitno gre res samo za tranzitna potovanja, sicer je pa res, da se po Srbiji prav veliko po avtocesti nismo vozili. Makedonija je zelo gorata in vožnje "gor pa dol" smo bili že počasi naveličani. Ogledali smo si Kumanovo, Skopje, Tetovo, Prilep in preko Bitole prispeli do dveh najbolj znanih in ogromnih jezer – Prespansko in Ohridsko. Obe ležita na dokaj visoki nadmorski višini (850 in 603m), med njima je narodni park Galičica. O Prespanskem jezeru ni vredno izgubljati besed, vse je zelo neurejeno, umazano, zapuščeno. Druga zgodba je Ohridsko jezero in mesto Ohrid, ki sta vsekakor vredna ogleda. Kopali smo se pa vseeno v obeh. Obiskali smo prijeten kraj Sv. Naum, ki leži ob Ohridskem jezeru na meji med Makedonijo in Albanijo. Tukaj smo bili v dilemi, ali naj pot nadaljujemo naprej v Črno Goro čez Albanijo ali čez Kosovo. Odločili smo se, gremo še malo po zahodnem delu Makedonije in nato čez Kosovo v Črno Goro.

Pot nas je vodila nazaj proti severu Makedonije skozi narodni park Mavrovo, to je izredno razčlenjen gorski svet okrog Mavrovskega jezera. To je bilo nekaj najlepšega, kar smo videli v Makedoniji in tam smo jedli najboljši štrudl in kisl mleko. Seveda je bilo neverjetno presenečenje tudi samo glavno mesto Skopje, jaz sem ga imenovala mesto presežkov. Moderno mesto, v samem

centru veliko gradijo, obnavljajo, vsepovsod polno spomenikov izrednih razsežnosti. Iz centra se sprehodimo po znamenitem kamnitem mostu čez reko Vardar do starega dela mesta – stare čaršije, kjer si v senci dreves privoščimo hladno pijačo (te dni so se temperature gibale okrog 40°C). Postregel nas je prijazen Albanec in ker ni bilo gneče, smo z njim lep čas klepetali. Povedal je, da Evropska skupnost veliko sredstev prispeva za obnovo mest, oni pa gradijo te ogromne spomenike, namesto, da bi vlagali v podeželje, narod na podeželju pa živi v bedi.

Tudi ljudje v Makedoniji so prijazni, a smo tam ponekod imeli težave z jezikom, ki je težko razumljiv, veliko pa jih ne razume dobro Srbskega jezika. Tudi tukaj so napisi na tablah in smerokazih ne samo v dveh variantah – cirilica in latinica, ampak še v albanščini. Še nekaj se mi je zelo vtisnilo v spomin in me bo vedno spominjalo na to deželo – njihova zastava, spoznam jo kadarkoli in kjerkoli. Veliko rumeno sonce z osmimi žarki na rdeči podlagi. Te zastave so vsepovsod; pred vsakim uvozom v mesto in večji kraj, vsepovsod po mestu, ob cestah, skratka nešteto zastav. Pa to niso tiste majhne zastave, ne, to so ogromne zastave na več metrskih ali celo deset-metrskih (in več) drogovih, da se vidijo že od daleč. Meni je bilo všeč.

Iz narodnega parka Mavrovo smo se pod vznožjem gorate Šar Planine peljali proti Kosovski meji, tam pa spet gneča. Čakamo, čakamo, a še preden si lahko oddahnemo, imamo pa sedaj mi velik problem. Carinik nas vpraša, če imamo potne liste. Ne, imeli smo samo osebne izkaznice. Pravi, da brez potnih listov ne moremo čez mejo. Čudimo se, kako, saj ni bil problem na nobeni meji doslej. Nas vpraša, če vemo, kje smo, da smo v repu-

bliki Kosovo? Ja, vemo. Potem nam prijazno razloži, da konvencije med državama Slovenijo in Republiko Kosovo še niso urejene, zato osebna izkaznica še ni veljaven dokument za prestop meje. Kaj naj zdaj? Nas postavijo na stran in usmerijo v pisarno k nadrejenim. Tam nam še enkrat prijazno razložijo že slišano, pravijo, da jim je žal, a da moramo obrnit in se vrniti nazaj v Makedonijo. Žicamo, da bi se samo tranzitno peljali čez Kosovo (cca. 195 km), ker gremo v Črno Goro. Razumejo, ampak, ne, ne smejo, kaj pa, če bi imeli na poti slučajno prometno nezgodo ali podobno, potem bi odgovarjali carinik. Razumemo. Z besedo žal nam je, oprostite, so nas pospremili čez mejo nazaj v Makedonijo. Vemo, da smo sami krivi, preden smo odšli na pot smo preverili vse živo – samo ne dokumentov za Kosovo. Ja, naša napaka.

Parkiramo, gledamo na zemljevid. Pa saj ne moremo verjet, vrniti se moramo nazaj do Skopja, potem do Niša in preko mesta Kraljevo na Novi Pazar, pa bomo v Črni Gori. Nič posebnega, samo namesto slabih 200 km (čez Kosovo), smo jih zdaj morali narediti skoraj 500 in če veš, kakšne ceste te čakajo na poti... Ja, ta dan nam je bilo res hudo vroče! Vozili smo en cel dan. Pa je bila res dobra šola – za drugič.

V Črni Gori smo se najprej ustavili v narodnem parku Biogradska gora in prespimo pri Biogradskem jezeru. Po dolgi vožnji, bi pasal en skok v jezero. Ob pomolu v jezeru so bili privezani trije leseni čolni. A niso nekam znani, se sprašujemo, kot pri nas na Bledu. Pa še res je, na čolnih so tablice in na tablici piše, da so izdelani na Bledu. Glede tega se pozanimamo pri skrbniku parka, ki nam razloži, da čolne vedno kupujejo na Bledu, ker so se izkazali za najboljše. Hčeri ugotovita, da je v plitvinah jezera vse polno pijavk. Evo, pa ne bo nič s skokom v vodo. Ampak mož se je opogumil in skok prestal brez prisesanih pijavk.

Naslednji dan smo pot hoteli nadaljevati proti kraju Mojkovac, kjer bi vstopili in si ogledali znameniti kanjon reke Tare (dolžina cca. 50 km). Pa smo imeli smolo, kanjon je bil zaprt zaradi velikega požara nad kanjonom. Povprašamo pri domačinih, ki nam razložijo, da je še ena pot malo južneje, po kateri lahko pridemo na drugo stran kanjona in vstopimo vanj z druge strani. Pa gremo, sreča je na strani pogumnih, si rečemo in še res je. Celo pot smo se vozili nekako na 1600 metrih nadmorske višine, ampak ta pot je bila fantastična. Ko so se hribi malo razmaknili, smo se spustili na prostrane planote, posejane z redkimi kmetijami (mogoče bi še najlažje primerjali z našo Veliko Planino, ampak mnogo večje, bolj prostrano).

Ustavimo se na kmetiji, kjer piše da prodajajo domači sir. Prijazna gospodinja nas povabi na limonado in žganje, nareže domač kruh in sir, ki ga kupimo še za s seboj. Ob zanimivem klepetu mine ena ura, kot bi mignil. nadaljujemo pot do Žabljaka, ki je čudovit kraj in naprej do kanjona. Pa tudi tukaj nismo imeli preveč sreče, saj smo zapeljali v notranjost kanjona samo kakšna dva kilometra,

Tudi še kaj takšnega se vidi.

potem je bila zapora. Pa nič, dobili smo približno sliko kanjona, si ogledali kovinski most čez reko Taro in potem obrnemo proti jugu v Nikšić in Podgorico, glavno mesto Črne Gore. Tam smo presenečeni nad čudovito ogromno pokrito tržnico, zelo moderno, pokrito s stekleno streho, tudi mesto deluje, kot da je vse zgrajeno dokaj na novo. Iz Podgorice, na izredno veselje otrok, peljemo proti morju. Ob reki Morači prečkamo nižine prostranega Skadarskega jezera in se ustavimo v Ulcinju, nedaleč od albanske meje. In potem prvi skok v morje po dolgih 3500 km celine. Iz Ulcina smo pričeli obračati nazaj proti Hrvaški in si ogledali vsa znana mesta; Bar, polotok Sveti Štefan, Budva, Tivat, Kotor, Herceg-Novi. Med potjo smo naredili v Budvi še ovinek proti mestu Cetinje v notranjost (to je bilo včasih glavno mesto Črne Gore) in obiskali še narodni park Lovćen (na pribl. 1600 m nadm. višine) kjer je znameniti Njegošev mavzolej. Iz Lovčena smo se spustili po precej strmi in ozki cesti v zaliv Boke Kotorske. Saj nismo paničarji zaradi višine in prepadov in ozkih cest, ampak te vožnje ne bi kmalu ponovila. Je pa pogled na celoten zaliv Boke Kotorske prečudovit in je odtehtal prej preživeti strah in grozo. Mesto Kotor s svojimi ozkimi kamnitimi uličicami je prekrasno, eno najlepših na Jadranski obali. Drugače pa so plaže v Ulcinju, Baru, Budvi ogromne peščene ali s kamenčki, ampak večinoma v stilu masovnega turizma ležalnik – marela – ležalnik. V bistvu ok, komur to pač ustreza.

Črna Gora je čisto drugačna zgodba, kot Srbija in Makedonija. Jaz pravim, da je časovno preskočila za 20 let. Ceste imajo super, vse lepo označeno, organizirano, a se vse plača – vsak parking, vsaka vstopnina, vsaka marela (drugače sploh ne moreš biti na plaži). Se vidi, da je plačilna valuta evro. Drugače pa vsa pohvala za urejenost in prijaznost ljudi.

V Herceg-Novem je sledil še zadnji skok v morje, potem pa proti domu. Pred nami je še dolga pot, ki jo bomo prevozili v enem kosu z manjšimi postanki.

Nepozabno!

Petra Herga

25

Namig za nedeljsko izlet

Štefanja gora (748 m.n.v.)

Čas hoje: 1 h

Zahtevnost: lahka označena pot

Višinska razlika: 324 m

Opis poti:

S parkirišča pred bivšim samostanom v vasi Adergas, občina Cerklje na Gorenjskem, nadaljujemo po asfaltirani cesti, ki se nadaljuje po levi strani obzidja nekdanjega samostana. Omenjeni cesti sledimo do prvega levega ovinka, kjer nas oznake za Štefanjo goro usmerijo desno na peš pot. Po nekaj 10 korakih nadaljnje hoje markirana pot zavije v levo in se prične strmeje vzpenjati. Že kmalu strmina popusti in z leve se nam priključi pot od vodnega zajetja. Nadaljujemo rahlo desno mimo manjšega znamenja po zložni poti, ki se nadaljuje po in ob kolovozu, le ta je še nekaj dni po dežju običajno precej blaten. Nekoliko naprej se nam z leve strani priključi še pot iz Velesovega, mi pa še naprej nadaljujemo po širokem in zložnem kolovozu. Lahkotna pot nas nato pripelje do označenega razpotja, ob katerem se nahaja manjša kapelica.

Nadaljujemo desno v smeri »klopce« (levo »šterne«) po kolovozu, ki se postopoma prične zmerno vzpenjati. Višje nas pot pripelje do treh zaporednih klopi (klopce), od katerih se nam odpre lep razgled na Gorenjsko. Kolovoz nato preide v gozd, se spremeni v dokaj strmo peš pot, ki pa se že hitro položi in nas iz gozda pripelje na obsežno travnato pobočje, preko katerega se v nekaj minutah sprehodimo do asfaltne in nato še do izletniške kmetije Pr Mežnarju.

Od kmetije nadaljujemo po eni od dveh poti, ki se vzpneta čez deloma strmo travnato pobočje. Po dobrih 5 minutah nadaljnje hoje, pa stopimo na Štefanjo goro, na kateri stoji cerkev sv. Štefana.

Tako kot po številnih krajih po Sloveniji, je tudi na Štefanji gori vsako leto na Štefanovo, torej 26. decembra, blagoslov konj.

Špilik (956 m.n.v.)

Čas hoje: 1 h 30 min

Zahtevnost: lahka označena pot

Višinska razlika: 544 m

Opis poti:

Pot začnemo v središču Blagovice, kjer opazimo oznake za Špilik. Pot nas sprva vodi po asfaltirani cesti, mi pa ji sledimo le do konca vasi, kjer nas oznake usmerijo desno na slabšo makadamsko cesto. Cesti sledimo kratek čas, nato pa na drogu električne napeljave opazimo markacijo, ki nas usmeri na vzpenjačo pešpot. Naprej se vzpenjamo po dobro označeni poti, ki preči pas gozda, nato pa nas pripelje na večje travnato pobočje, kjer se steza prehodno izgubi. Čez travnato pobočje nadaljujemo v približno isti smeri, kot smo se vzpenjali do sedaj. Višje prečimo še en kratek pas gozda, nato pa se steza ponovno izgubi v travnatih senožetih. Tudi čez ta travnik se vzpnemo v približno isti smeri, nato pa stopimo na kolovoz, kateri nas hitro pripelje do manjšega znamenja, za katerim pridemo do nekaj hiš.

Nadaljujemo mimo nekaj hiš in nato vzpon nadaljujemo po asfaltirani cesti, le ta pa nas hitro pripelje do označenega križišča. Nadaljujemo v smeri proti Špiliku ter pot še nekaj časa nadaljujemo po cesti, le ta pa kmalu postane makadamska. Višje prečimo asfaltno cesto, mi pa pot nadaljujemo po širokem kolovozu, ki se višje vzpne čez razgledno pobočje. Kolovoz se višje približa stanovanjskim hišam, mi pa le nekaj 10 m pred njimi nadaljujemo levo po nekoliko bolj strmi in še naprej dobro označeni poti. Višje nas pot (deloma kolovoz) ob lepih pogledih na Golčaj in Limbarsko goro pripelje do naslednjega zaselka, skozi katerega se držimo oznak Špilik. Po asfaltni cesti se vzpnemo nad zaselek, nato pa nadaljujemo levo po makadamski cesti, ki se postopoma obrača vse bolj v desno. Višje stopimo iz gozda na razgleden travnik (odpre se nam razgled na Menino planino), kjer pridemo na označeno razpotje.

Nadaljujemo desno (levo spomenik NOB, rahlo levo Kekec) po širokem kolovozu, ki se zložno spušča ob robu pašnikov. Takoj, ko nas pot pripelje v gozd, pa nas oznake za Špilik usmerijo desno na razmeroma strmo pešpot, po kateri v slabih 10 minutah nadaljnje hoje priispemo na vrh, sredi katerega stoji manjši bivač.

Vir: www.hribi.net

DARILA LJUDJE POZABIJO, DOBROTE NIKDAR

Lahko se strinjamo, da dobrota navsezadnje le ni sirota. Še vedno je na svetu veliko ljudi, ki radi delijo milost med ljudi, ki jo potrebujejo. Tudi med našimi krajani je veliko ljudi z dobrim srcem. To leto je naš sokrajan gospod Andrej Poljanšek praznoval svoj šestdeseti rojstni dan, namen njegovega praznovanja pa je bilo v krogu bližnjih zbrati majhen prispevek denarja ter s tem pomagati mladi družini.

Gospod Andrej Poljanšek, ki je letošnje leto v poletnih mesecih dosegel okroglih šestdeset let, je svoje praznovanje rojstnega dne praznoval malo drugače, kot jih po navadi praznujemo. Njegovega srca se je dotaknila žalostna zgodba o mladi družini. Porodila se mu je ideja, da bi bilo njegovo rojstnodnevno praznovanje namenjeno tej družini, ki bi ji zelo rad finančno pomagal. V tragični nesreči, ki se je zgodila v gozdu, je žena izgubila dragega moža, otroci pa ljubega očeta. Strašna nezgoda je za seboj pustila nedokončano hišo, ki je bila v začetni gradnji, družino pa je najbolj prizadela izguba njihovega ljubega očeta in moža. Poleg sosedov, ki so jim pomagali v stiski, kolikor je bilo to pač v njihovi moči, jim je na svoj način priskočil na pomoč tudi naš sokrajan.

Gospod Poljanšek se je tako odločil, da namesto daril, ki bi jih povabljeni prinesli, na vidno mesto v šotoru, kjer je praznoval, postavi veliko skrinjo, ki je bila namenjena zbiranju finančnih sredstev za omenjeno družino. Od zbranega denarja je del namenil za novo gasilsko vozilo na Rovah.

Njegova obletnica je bila namenjena vsem družinskim članom, bližnjim prijateljem, sosedom, gasilcem... Že ko si zapeljal v vas Rova je bilo moč opaziti, da se pri Poljanškovih nekaj velikega dogaja. Bilo je veličastno slavlje, pod nebom je svoje slavlje krasil mogočni mlaj, na dvorišču pri hiši pa sta bila postavljena dva velika šotora, kjer so se povabljeni družili in zabavali. Da je bilo vzdušje še slavnije, so »krivi« godbeniki, ki so povabljenec popestrili razpoloženje. Med slavljem je gospod Poljanšek vsem prisotnim s solznimi očmi razložil svojo namero darovanega denarja za ubogo družino. Družina je nekaj dni kasneje zbrani denar seveda tudi dobila. Bili so presenečeni nad radodarnostjo nekoga, ki ga navsezadnje ne poznajo in mu bili neskončno hvaležni.

Gospod Andrej Poljanšek je bil več let aktiven gasilec, sedaj pa že kar nekaj let njihov podporni član. Lahko rečem, da se dobrota kaže v delih, ki jih storiš in gospod Poljanšek jo vsekakor izkazuje na svoj način. Spomini segajo nazaj še v tisti čas, ko je aktivno sodeloval v gasilskem odboru in je bil predsednik društva Hendrik Uršič, bolj znan kot Hero. V spomin na tragično preminulega prijatelja je organiziral pohod na Triglav in s seboj povabil sokrajane in vse tiste, ki so se ga želeli udeležiti. Kasneje se je pohod prelevil v tradicionalen pohod.

Naj še enkrat poudarim, da dobrota ni pozabljena, ni še postala sirota in vsakdo izmed nas se lahko zgleduje po gospodu Andreju Poljanšku.

Mateja Stele

ZAHVALA

Ob udaru strele, ki je 1. 5. 2012 ob 20:32 zanetila požar na stanovanjskih hiši na Rovah, bi se družina Šinkovec rada iskreno zahvalila vsem za izkazano solidarnost, materialno pomoč in podporo. Zahvala v prvi vrsti velja vsem gasilcem CPV Domžale, PGD Rova, PGD Radomlje in PGD Homec, ki so s hitrim in pametnim posredovanjem obvarovali velik del stanovanjske hiše. Posebna zahvala velja sorodnikom, sosedom, vsem krajanom Krajevne skupnosti Rova, vsem dobrim gospodinjam in ostalim, ki so pomagali pri sanaciji požarišča in ponovni izgradnji ostrešja.

Ob zahvali pa bi se radi spomnili tudi na podjetje Sam Jarše d.o.o., podjetje Rodex d.o.o., Krajevno skupnost Rova, Gasilsko zvezo Domžale, donatorje lesa (družini Stele), člane upravnih odborov PGD Rova, TKD Rova in KS Rova, prijatelje, znance in sodelavce, ki so z materialno in fizično pomočjo pomagali k hitri obnovitvi stanovanjske hiše.

Še enkrat, iskrena hvala vsem in vsakemu posebej za izkazano pomoč, solidarnost in sočutje.

družina Šinkovec

Po podkvah so najbolj kovači znani,
pa tudi konji, če so podkovani.
Za podkev pravijo, da srečo nosi.
Temu, ki najde jo, ko konj se zbosi.

Čeprav konjarji ne vidimo radi,
da se konj zbosi,
vam ob Novem letu 2013,
KK Pik želi,
čim več najdenih podkvic,
ki vam bodo prinašale sreče.

KK Pik

Lepe božične praznike,
obilo zdravja in uspeha pri delu
v letu 2013,
ter izpolnitev vseh skritih
in manj skritih želja.

UO PGD Rova

Naj vam božična noč
pokloni mir, upanje, ljubezen,
zdravje in veselje.

Želimo Vam,
da vas vse to spremlja tudi v letu,
ki nam prihaja naproti.

TKD Rova

Ko se prižgejo praznične luči
sredi bele mrzle zime,
prijateljstvo ogreje nam dlani
in želja vzpne se iz srca v višine.

Blagoslovljene božične praznike
ter obilo sreče in zadovoljstva
v letu 2013 vam želi

Svet KS Rova

